PAOLO MENGOZZI
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2015. november 19.[1]

C-186/14. P. és C-193/14. P. sz. egyesített ügyek

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. és társai
kontra
Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd
és
az Európai Unió Tanácsa
kontra

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd

„Fellebbezés — Dömping — 384/96/EK rendelet — A 3. cikk (5), (7) és (9) bekezdése — A 6. cikk (1) bekezdése — Kínából származó egyes varrat nélküli vas- vagy acélcsövek behozatala — Végleges dömpingellenes vám — Kárral való fenyegetés megállapítása — A vizsgálati időszak utáni adatok figyelembevétele — A bírósági felülvizsgálat terjedelme”

I – **Bevezetés**

1. Fellebbezésével az ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. és társai (a továbbiakban: ArcelorMittal és társai) és az Európai Unió Tanácsa a Törvényszék Hubei Xinyegang Steel kontra Tanács ítéletének (T-528/09, EU:T:2014:35, a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélettel a Törvényszék helyt adott a Kínai Népköztársaságból származó egyes varrat nélküli vas- vagy acélcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2009. szeptember 24-i 926/2009/EK tanácsi rendelet[2] (a továbbiakban: vitatott rendelet) megsemmisítése iránt a felperes által előterjesztett kérelemnek.

2. E fellebbezések, amelyeket a Bíróság elnöke 2014. július 28-i végzésével egyesített, lehetőséget nyújtanak a Bíróság számára arra, hogy először pontosítsa a 2005. december 21-i 2117/2005/EK tanácsi rendelettel[3] módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet[4] (a továbbiakban: alaprendelet) 3. cikke értelmében vett „kárral való fenyegetés” fogalmának tartalmát. E fellebbezések felvetik továbbá azt a kérdést is, hogy az első fokon eljáró bíróság tiszteletben tartotta-e a dömping elleni védintézkedésekkel összefüggésben az intézmények által végzett gazdasági értékelések tekintetében általa elvégzendő felülvizsgálat korlátait.

1 — Eredeti nyelv: francia.
2 — HL L 262., 19. o.
3 — HL L 340., 17. o.
4 — HL 1996. L 56., 1. o; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.

II – **Jogi háttér**

3. Az alaprendelet 3. cikke a következőket írja elő:

„(1) E rendelet értelmében a »kár« kifejezés, amennyiben nincs másként meghatározva, a Közösség egy gazdasági ágazatának okozott jelentős hátrányt, a Közösség egy gazdasági ágazatának jelentős hátrány okozásával való fenyegetését, illetve az ilyen gazdasági ágazat létrehozásának jelentős hátráltatását jelenti, és e cikk rendelkezéseinek megfelelően kell értelmezni.

[…]

(5) A dömpingelt behozatalnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatásvizsgálatának [helyesen: A dömpingelt behozatalnak a Közösség érintett gazdasági ágazatára gyakorolt hatása vizsgálatának] mindazoknak a gazdasági tényezőknek és mutatóknak az értékelésére ki kell terjednie, amelyek a gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják, beleértve azt a tényt, hogy valamely gazdasági ágazat még a korábbi dömpingelt vagy szubvencionált behozatal hatásaiból való felépülés folyamatában van; figyelembe kell venni a dömpingkülönbözet tényleges nagyságát; az eladások, a nyereség, a termelés, a piaci részesedés, a termelékenység, a beruházások megtérülésének vagy a kapacitások kihasználtságának tényleges vagy potenciális visszaesését; a közösségi árakat befolyásoló tényezőket; a pénzáramlásra (cash-flow), az árukészletekre, a foglalkoztatottságra, a bérekre, a növekedésre, a tőkebevonási vagy beruházási képességre gyakorolt tényleges és potenciális kedvezőtlen hatásokat. Ez a felsorolás nem kimerítő, és ezen ismérvek közül egynek vagy többnek a fennállása sem ad szükségszerűen döntő útmutatást.

[…]

(7) A dömpingelt behozatalon kívüli azon ismert tényezőket, amelyek a dömpinggel egy időben kárt okoznak a Közösség egy gazdasági ágazatának, szintén meg kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy az ezen tényezők által okozott kárt ne tulajdonítsák a (6) bekezdés szerinti dömpingelt behozatal eredményének. Az ilyen tényezők közé tartozik a nem dömpingáron eladott importtermékek ára és mennyisége, a kereslet csökkenése vagy a fogyasztási szokások változásai, a harmadik országbeli és a közösségi gyártók korlátozó kereskedelmi gyakorlata, illetve a közöttük zajló verseny, a technológiai fejlődés, valamint a közösségi ipar exportteljesítménye és termelékenysége.

[…]

(9) A jelentős kárral való fenyegetés meghatározásának [helyesen: megállapításának] tényeken, és nem csupán állításon, feltételezésen vagy távoli eshetőségen kell alapulnia. A körülmények olyan megváltozásának, amely azt a helyzetet idézheti elő, hogy a dömping kárt okoz, világosan előreláthatónak és közelinek kell lennie.A jelentős kárral való fenyegetés fennállásának meghatározásakor [helyesen: megállapításakor] olyan tényezőkre kell figyelemmel lenni, mint:

a) a Közösség piacára irányuló dömpingelt behozatal jelentős mértékű növekedése, amely a behozatal lényeges megnövekedését valószínűsíti;

b) az exportőr elegendő szabad kapacitása vagy e kapacitás közeli és lényeges mértékű megnövekedése, amely a Közösségbe irányuló dömpingelt kivitel jelentős növekedését valószínűsíti, figyelembe véve, hogy az exporttöbblet felvételére rendelkezésre állnak-e más exportpiacok;

c) hogy az importtermékek olyan áron érkeznek-e, amely jelentős mértékben leszorítja az árakat, vagy jelentős mértékben megakadályozza azt az áremelkedést, amely egyébként bekövetkezett volna, és amely feltehetőleg növelte volna a további behozatal iránti igényt;

és

d) a vizsgált termék raktárkészletei.

A fentiekben felsorolt tényezők közül önmagában egyik fennállása sem adhat szükségszerűen döntő útmutatást, de az összes számba vett tényező megléte arra enged következtetni, hogy a közeljövőben növekedni fog a dömpingelt kivitel, és amennyiben nem kerül sor védintézkedésekre, jelentős kár keletkezik.”

4. Az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdése szerint:

„Az eljárás megkezdését követően a Bizottság, a tagállamokkal együttműködve, közösségi szinten vizsgálatot indít. Az ilyen vizsgálatnak ki kell terjednie mind a dömping, mind a kár kérdésére, és a kettőt egyszerre kell vizsgálni. A reprezentatív tények megállapítása céljából ki kell választani egy vizsgálati időszakot, amely a dömping esetében rendszerint az eljárás megindítását közvetlenül megelőző hat hónapnál nem lehet rövidebb. A vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó információkat rendszerint nem lehet figyelembe venni.”

III – **A jogviták előzményei**

5. 2008. július 9-én az Európai Unió varrat nélküli acélcsövek gazdasági ágazatával foglalkozó védelmi bizottsága által benyújtott panaszt követően a Bizottság a Kínából származó egyes, varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megindításáról szóló értesítést tett közzé.[5]

6. Az alaprendelet 17. cikkének értelmében a Bizottság úgy döntött, hogy vizsgálatát mintavételre korlátozza. Ennek keretében az érintett termék Unióba irányuló exportjának 70%-át képviselő négy kínai gyártó-exportőrt választott ki. E gyártó-exportőrök között szerepelt a Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (a továbbiakban: Hubei).

7. A Bizottság 2009. április 7-én elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó varrat nélküli vas- vagy acélcsövek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 289/2009/EK rendeletet[6] (a továbbiakban: ideiglenes rendelet).

8. Az ideiglenes rendelet (13) preambulumbekezdésében a Bizottság kiemelte, hogy a dömping és a kár vizsgálata a 2007. július 1-je és 2008. június 30. közötti időszakra (a továbbiakban: vizsgálati időszak) irányult. A kárfelmérés szempontjából lényeges trendek vizsgálata 2005. január 1-jétől a vizsgálati időszak végéig (a továbbiakban: figyelembe vett időszak) tartott.

9. Az ideiglenes rendelet (135) preambulumbekezdésében összefoglalt vizsgálata alapján a Bizottság úgy vélte, hogy először is, „noha a közösségi ágazatot a figyelembe vett időszakban nem érte jelentős kár, de a vizsgált időszak végére veszélyeztetett helyzetbe került”; másodszor, hogy „a teljes mértékben csak a vizsgált időszak után érzékelhető kárnak az összes feltétele most is fennáll”, és harmadszor, hogy „a kárveszély feltételei szintén teljesülnek”.

10. 2009. szeptember 24-én a Tanács elfogadta a vitatott rendeletet.

11. E rendelet (35)–(81) preambulumbekezdésében a Tanács megerősítette a Bizottságnak az ideiglenes rendeletben szereplő, az uniós gazdasági ágazat tekintetében a kár hiányára és a kárral való fenyegetés fennállására vonatkozó megállapításait. E tekintetben a Tanács figyelembe vette a vizsgálati időszakot követő, nevezetesen a 2008 júliusától 2009 márciusáig tartó időszakra vonatkozó adatokat.

5 — HL C 174., 7. o.

6 — HL L 94., 48. o.

IV – **A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet**

12. A Törvényszék Hivatalához 2009. december 30-án benyújtott keresetlevelével a Hubei a vitatott rendelet megsemmisítését kérte. A Bizottság és az ArcelorMittal és társai a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkoztak az ügybe.

13. A Hubei keresete alátámasztására három jogalapot hozott fel. E jogalapok közül a harmadik az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének, 9. cikke (4) bekezdésének és 10. cikke (2) bekezdésének megsértésén alapult, azzal az indokkal, hogy a vitatott rendelet a jelentős kárral való fenyegetés fennállását illetően nyilvánvaló értékelési hibákon alapul.

14. A Törvényszék csak a Hubei által hivatkozott harmadik jogalapot értékelte, és annak helyt adott. A Törvényszék egyrészről megállapította, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor megerősítette a Bizottság azon következtetését, amely szerint az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotban volt a vizsgálati időszak végén, és másrészről, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdését azzal, hogy úgy ítélte meg, hogy az ügyben kárral való fenyegetés állt fenn.

15. Az intézményeknek az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotával kapcsolatos értékelését illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 61. pontjában megállapította, hogy az uniós gazdasági ágazat piaci részesedésének változásán kívül az intézmények által említett gazdasági tényezők pozitívak voltak, és összességükben egy erős, nem pedig törékeny vagy sebezhető állapotban lévő ágazat képét mutatták. A Törvényszék szerint az uniós intézményeknek az uniós gazdasági ágazat sebezhetőségére vonatkozó következtetését nem támasztották alá a releváns gazdasági adatok.

16. Ezenfelül a megtámadott ítélet 63–65. pontjában a Törvényszék elutasította az intézmények által az azon következtetésük alátámasztása érdekében hivatkozott egyéb tényezőket, amely szerint az uniós gazdasági ágazat a vizsgálati időszak végén sebezhető állapotban volt. A Törvényszék konkrétan megjegyezte, hogy a kereslet szűkülését nem lehet a dömpingelt behozataloknak betudni, és megállapította, hogy az ügyben releváns tényezők nem támasztják alá azt az állítást, miszerint a Kínából származó behozatal növekedése bizonyosan korlátozta az uniós gazdasági ágazat hajlandóságát a termelési kapacitásokba való beruházásra, és azok abból a célból való bővítésére, hogy lépést tudjanak tartani a piacbővüléssel.

17. Ami a kárral való fenyegetést illeti, a megtámadott ítélet 70–90. pontjában lefolytatott vizsgálat végén a Törvényszék ezen ítélet 91. pontjában megállapította, hogy az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdésében előírt négy tényező közül az egyik tényezőt az intézmények nem meghatározónak minősítették (a vizsgált termék raktárkészletei), két tényező (a behozatalok volumene és az exportár) a Bizottságnak a Tanács által a vitatott rendeletben megerősített előrejelzései és a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó releváns adatok közötti eltérést mutatott, és egy tényező (az exportőr szabad kapacitása és az export átirányításának kockázata) a figyelembe veendő elemeket illetően hiányos volt.

18. A megtámadott ítélet ugyanezen 91. pontjában a Törvényszék hozzátette, hogy ezen eltéréseket és hiányosságokat össze kell vetni az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének azon követelményeivel, amelyek értelmében a kárral való fenyegetésnek „tényeken, és nem pusztán állításon, feltételezésen vagy távoli eshetőségen” kell alapulnia, a körülmények olyan megváltozásának pedig, amely azt a helyzetet idézheti elő, hogy a dömping kárt okoz, „világosan előre láthatónak és közvetlennek” kell lennie.

19. A Törvényszék ezért a megtámadott ítélet 93. pontjában megállapította, hogy mivel a vitatott rendelet a kárral való fenyegetés fennállásán alapul, és a Tanács értékelési hibát követett el e tekintetben, az említett rendeletet meg kell semmisíteni abban a részében, amelyben az dömpingellenes vámot vet ki a Hubei által gyártott termékek behozatalára, és elrendeli az e behozatalokra kivetett ideiglenes vám beszedését.

V – **A fellebbezési eljárás feleinek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás**

20. A C-186/14 P. sz. ügyben az ArcelorMittal és társai azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– utasítsa el a felperes által az elsőfokú eljárásban előterjesztett harmadik jogalap első részét;

– utalja vissza az ügyet Törvényszék elé a kereset fennmaradó részének elbírálása céljából;

– a Hubeit kötelezze az ArcelorMittal és társai részéről az elsőfokú eljárás és a jelen fellebbezés során felmerült költségek viselésére.

21. A C-193/14 P. sz. ügyben a Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– utasítsa el a felperes által az elsőfokú eljárásban előterjesztett harmadik jogalap első részét;

– az elsőfokú eljárásban előterjesztett többi jogalap vizsgálata érdekében utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé;

– a Hubeit kötelezze a Tanács részéről az első- és a másodfokú eljárás során felmerült költségek viselésére.

22. A Hubei azt kéri, hogy a Bíróság:

– teljes egészükben utasítsa el a fellebbezéseket;

– a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

23. A Bíróság elnöke 2014. július 28-i végzésével az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a két ügyet.

24. A Bíróság eljárási szabályzatának 172. cikke alapján a Bizottság válaszbeadványt nyújtott be, amelyben csatlakozik az ArcelorMittal és társai és a Tanács kérelmeihez, és kéri, hogy a Bíróság a Hubeit kötelezze a költségek viselésére.

25. Az Olasz Köztársaság, amelynek a C-193/14 P. sz. ügyben a Bíróság elnöke 2014. augusztus 21-i végzésével engedélyezte, hogy a Tanács kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon, szintén azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, utasítsa el a felperes által az elsőfokú eljárásban előterjesztett harmadik jogalap első részét, és utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé.

VI – **A jogalapok elemzése**

26. Az ArcelorMittal és társai három megsemmisítés iránti jogalapra hivatkoznak. E jogalapok az alaprendelet 3. cikke (7) bekezdésének téves értelmezésén, e rendelet 3. cikke (9) bekezdésének téves alkalmazásán és e rendelet 6. cikke (1) bekezdésének megsértésén, illetve azon alapulnak, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az uniós intézményeknek a kárral való fenyegetésre vonatkozó elemzése nyilvánvaló értékelési hibában szenvedett.

27. Fellebbezésének alátámasztása érdekében a Tanács négy megsemmisítés iránti jogalapra hivatkozik, amelyek először is az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének megsértésén és a bizonyítékok elferdítésén, másodszor az alaprendelet 3. cikke (7) bekezdésének téves értelmezésén, harmadszor az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének téves értelmezésén, és negyedszer a Törvényszék abban a tekintetben téves jogalkalmazásán alapulnak, hogy a Törvényszék az uniós intézmények által a vizsgált gazdasági tényezőkre vonatkozóan lefolytatott értékelést a saját értékelésével helyettesítette.

28. Mivel a két fellebbezés szinte összes jogalapja azonos, vagy legalábbis nagy részben átfedést mutatnak, a jogalapokat együtt, a következő sorrendben fogom vizsgálni:

– a Tanács fellebbezésének első jogalapja és az ArcelorMittal és társai fellebbezése harmadik jogalapjának első része, amelyek lényegében az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének megsértésén és a Törvényszéknek az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotára vonatkozó megállapításait illetően a bizonyítékok elferdítésén alapulnak;

– a Tanács fellebbezésének második jogalapja és az ArcelorMittal és társai fellebbezésének első jogalapja, amelyek az alaprendelet 3. cikke (7) bekezdésének téves értelmezésén alapulnak;

– a Tanács fellebbezésének harmadik jogalapja, és az ArcelorMittal és társai fellebbezésének második jogalapja és harmadik jogalapjának második része, amelyek az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének téves értelmezésén és a kárral való fenyegetésre vonatkozó tényezők vizsgálatát érintő hibákon alapulnak;

– a Tanács fellebbezésének negyedik jogalapja, amely azon alapul, hogy a Törvényszék állítólag tévesen alkalmazta a jogot, amikor az uniós intézmények által a gazdasági tényezőkre vonatkozóan lefolytatott értékelést a saját értékelésével helyettesítette.

A – *A Tanács fellebbezésének első jogalapjáról, és az ArcelorMittal és társai fellebbezése harmadik jogalapjának első részéről, amelyek lényegében az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének megsértésén és a Törvényszéknek az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotára vonatkozó megállapításait illetően a bizonyítékok elferdítésén alapulnak*

1. A felek érveinek összefoglalása

29. A Tanács úgy véli, hogy noha az alaprendelet 3. cikke nem említi a „sebezhetőség” fogalmát, az mindazonáltal jelenthet – mint a jelen esetben is – a kárral való fenyegetés megállapítása szempontjából meghatározó elemet. Ily módon az uniós gazdasági ágazat állapotának sebezhetősége alkotja az első szakaszt, amelynek során az intézmények az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésében felsorolt tényezők alapján az uniós gazdasági ágazat helyzetét vizsgálták. E tényezők között szerepel a dömpingelt behozatal hatása, amelyet a Törvényszék elmulasztott megvizsgálni.

30. Egyébiránt a Tanács véleménye szerint a Törvényszék a gazdasági tényezők, így a készletszint, az értékesítési volumen, az uniós gazdasági ágazat piaci részesedése, a foglalkoztatás szintje, az eladási árak, a beruházások megtérülése és ezen ágazat nyereségének értékelése során hiányos, sőt, téves következtetéseket vont le, mivel kihagyott bizonyos tényeket és elhanyagolta a pozitív tényezőknek a vizsgálati időszak utolsó két évében mutatkozó negatív tendenciáit vagy vetületeit, ami a bizonyítékok nyilvánvaló elferdítését jelenti. Ráadásul a Törvényszék nem vette figyelembe sem a dömpingkülönbözet nagyságát, sem az intézmények azon elemzését, amely az uniós gazdasági ágazatnak a korábbi dömpingmagatartásokat követő helyreállására vonatkozott.

31. Az ArcelorMittal és társai azt állítják, hogy a Törvényszék a „sebezhetőség” fogalmának önálló jelentést tulajdonított, valamint olyan jelentőséget, amellyel az nem rendelkezik. Megjegyzik, hogy egyedül az releváns, hogy az uniós gazdasági ágazat sebezhetőségére vonatkozó következtetés nyilvánvalóan téves volt-e, az viszont nem, hogy az intézmények az állapotot jogosan minősítették-e „sebezhetőnek”. Az alaprendelet ugyanis nem említi a „sebezhető” vagy „sebezhetőség” kifejezést, és még kevésbé követeli meg a kárral való fenyegetés megállapításának feltételeként, hogy az uniós gazdasági ágazat a vizsgálati időszak végén „sebezhető” állapotban legyen.

32. Az ArcelorMittal és társai előadják továbbá, hogy tévesek a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 64. és 65. pontjában szereplő azon következtetései, amelyek egyrészről az uniós gazdasági ágazat beruházásra és termelési kapacitásainak bővítésére irányuló hajlandóságára, illetve másrészről arra vonatkoznak, hogy ezen gazdasági ágazat még nem állt helyre a vitatott rendelet tárgyát képezőeket megelőző dömpingmagatartásokat követően.

33. A Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék által alkalmazott megközelítés azon ítélkezési gyakorlat figyelmen kívül hagyásáról tanúskodik, amely az összetett dömpingellenes kérdések értékelése során az intézményeket megillető széles mérlegelési jogkörre vonatkozik, és az említett megközelítés a Törvényszék arra irányuló nyilvánvaló szándékát tükrözi, hogy a Tanács értékelését a sajátjával helyettesítse. A Bizottság egyetért az ArcelorMittal és társai által a „sebezhetőség” fogalmát illetően előadott érvekkel, és hozzáteszi, hogy csupán az uniós gazdasági ágazat helyzetére vonatkozó, tisztán leíró jellegű fogalomról van szó.

34. Hubei lényegében azt válaszolja, hogy e fellebbezési jogalapok elfogadhatatlanok, mivel a tényeknek a Törvényszék általi értékelését vitatják, és mindenesetre megalapozatlanok. E tekintetben pontosítja, hogy az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Törvényszék ellenőrizte, hogy a bizonyítékok alátámasztják-e az intézmények által azokból levont következtetéseket, és megalapozottan állapította meg, hogy nem ez a helyzet. Ezenkívül a Hubei előadja, hogy az a kifogás, amely szerint a Törvényszék nem foglalkozott kifejezetten a dömpingkülönbözettel, szintén megalapozatlan, mivel az nem releváns gazdasági mutató annak értékelése szempontjából, hogy az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotban van-e, vagy fennáll-e a kárral való fenyegetés.

2. Elemzés

35. A fellebbezők által a jelen jogalapok keretében megfogalmazott kifogások a megtámadott ítélet azon pontjai ellen irányulnak, amelyek az uniós gazdasági ágazatnak a vizsgálati időszak végén fennálló helyzetét érintő, az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdésében felsorolt tényezőkre tekintettel elvégzett értékelésre vonatkoznak.

36. A megtámadott ítélet 58–65. pontjában elvégzett elemzése végén a Törvényszék ezen ítélet 66. pontjában megállapította, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor megerősítette a Bizottság azon (az ideiglenes rendeletben található) következtetését, amely szerint az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotban volt a vizsgálati időszak végén. A Törvényszék szerint az intézmények által alapul vett gazdasági adatok nem támasztják alá ezt a következtetést, hanem éppen ellenkezőleg, összességükben egy erős, nem pedig törékeny vagy sebezhető állapotban lévő ágazat képét mutatják. [7]

37. A fellebbezők által előadott kifogások vizsgálata előtt meg kell jegyezni, hogy a fellebbezők nem vitatják a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 58. pontjában szereplő azon állítását, amely szerint lényegében az uniós gazdasági ágazat vizsgálati időszak végén fennálló helyzete, noha szerepel (mind az alaprendeletben, mind az ideiglenes rendeletben és a vitatott rendeletben) a kárra vonatkozó részben is, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésében előírt, „a kárral való fenyegetés elemzéséhez kapcsolódik”.

7 — Lásd a megtámadott ítélet 61. és 66. pontját.

38. Bár ezt az állítást nem vitatták, az lehetővé teszi az alaprendelet „a kár meghatározása [helyesen: a kár fennállásának megállapítása]” címet viselő 3. cikkének különböző releváns bekezdései közötti viszony kiemelését és jobb megértését.

39. Az alaprendelet 3. cikkének (1) bekezdése úgy határozza meg a „kár” kifejezést, hogy az, amennyiben nincs másként meghatározva, különösen egy uniós gazdasági ágazatnak okozott jelentős *hátrányt*, egy ilyen gazdasági ágazatnak jelentős *hátrány okozásával való fenyegetését* jelenti.

40. E rendelet 3. cikkének (2) bekezdése szabályozza a kár *fennállásának* megállapítását. Ennek tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia, egyrészről a dömpingelt import mennyiségét és a dömpingelt importnak az Unió piacán lévő hasonló termékek árára gyakorolt hatását, és másrészről az ilyen importnak az uniós gazdasági ágazatra gyakorolt hatását illetően.

41. Az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdése, amelyet az intézmények a vitatott rendelet keretében alkalmaztak, pontosítja, hogy a dömpingelt behozatal által az érintett uniós gazdasági ágazatra gyakorolt hatások vizsgálatának ki kell terjednie „mindazoknak a gazdasági tényezőknek és mutatóknak az értékelésére […], amelyek [az uniós] gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják”. E cikk jelzi, hogy e tényezők felsorolása nem kimerítő jellegű.

42. E rendelet 3. cikkének (9) bekezdése szabályozza a „jelentős kárral való fenyegetés megállapítását”. E bekezdés rögzíti, hogy e megállapításnak tényeken, és nem pusztán állításon, távoli eshetőségen kell alapulnia, és hogy a körülmények olyan megváltozásának, amely azt a helyzetet idézheti elő, hogy a dömping kárt okoz, világosan előre láthatónak és közvetlennek kell lennie. A 3. cikk (9) bekezdése felsorol továbbá négy tényezőt, amelyre „a jelentős kárral való fenyegetés fennállásának” megállapításakor többek között figyelemmel kell lenni. A 3. cikk (9) bekezdése előírja, hogy e tényezők közül önmagában egyik fennállása sem adhat döntő útmutatást, de az összes számba vett tényező megléte arra enged következtetni, hogy a közeljövőben növekedni fog a dömpingelt kivitel, és amennyiben nem kerül sor védintézkedésekre, jelentős kár keletkezik.

43. Megállapítható tehát, hogy míg az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a „kármegállapításnak [helyesen: a kár *fennállása* megállapításának]”[8] többek között tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia a dömpingelt importnak a közösségi gazdasági ágazatra gyakorolt hatását illetően, amely vizsgálatnak az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének értelmében mindazoknak a gazdasági tényezőknek és mutatóknak az értékelésére ki kell terjednie, amelyek az uniós gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják, ezt a vizsgálatot az alaprendelet a 3. cikke (9) bekezdése szerinti kárral való *fenyegetés* elemzése esetén kifejezetten nem követeli meg.

44. Mindazonáltal az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdése nem kimerítő jelleggel felsorolja a kárral való fenyegetés fennállásának megállapítása során figyelembe veendő tényezőket, ami tehát nem zárja ki az ezen rendelet 3. cikkének (5) bekezdésében említett, az uniós gazdasági ágazat állapotára vonatkozó tényezőket.

45. Amint azt a jelen esetben az intézmények is megállapították, a kárral való fenyegetéssel összefüggésben egyébiránt szükségesnek tűnik az uniós gazdasági ágazat állapotát befolyásoló releváns tényezők vizsgálata.

46. Kétségtelen, hogy ez a vizsgálat nem járul hozzá a kár fennállásának bizonyításához, mivel a kárral való fenyegetés elemzésének keretében e kár *per definitionem* (még) nem következett be.

8 — Kiemelés tőlem.

47. Ugyanakkor e vizsgálat lehetővé teszi az uniós gazdasági ágazat állapotának felmérését, amelyre tekintettel az intézmények az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése által előírtaknak megfelelően értékelni tudják, hogy a közvetlenül várható új dömpingelt behozatal bekövetkezése esetén az uniós gazdasági ágazatot érintő, jelentős kárral való fenyegetés jelentős kárhoz vezetne-e abban az esetben, ha nem fogadnak el védintézkedéseket.

48. Másként fogalmazva, ahhoz, hogy az intézmények megállapíthassák, hogy az uniós gazdasági ágazatot érintő, jelentős kárral való fenyegetés fennáll-e annak ellenére, hogy e gazdasági ágazat a vizsgálati időszakban a dömpingelt behozatal hatásai ellenére *per definitionem* nem szenved tényleges vagyoni károkat, szükséges e gazdasági ágazat aktuális állapotának ismerete. Csak e gazdasági ágazat aktuális állapotának megértése esetén tudják ugyanis az intézmények megállapítani, hogy a jövőbeli dömpingelt behozatal közeli növekedése az uniós gazdasági ágazat számára jelentős kárt okozhat-e, ha nem kerül sor védintézkedések meghozatalára.[9]

49. A jelen ügyben nem vitatott, hogy az intézmények elemzésük végén az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdésében (nem kimerítő jelleggel) felsorolt tényezők és mutatók vizsgálatából azt a következtetést vonták le, hogy noha az uniós gazdasági ágazat a vizsgálati időszak alatt nem szenvedett vagyoni károkat, ezen időszak végén, vagyis 2008. június 30-án mindazonáltal „sebezhető állapotban” volt.

50. E sebezhető állapotot, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 58. pontjában jelezte, az ideiglenes rendelet és a vitatott rendelet a kárral való fenyegetés elemzésének keretében figyelembe vette.

51. Ezt a következtetést a Hubei a Törvényszék előtt vitatta, arra hivatkozással, hogy az ellentétes a releváns gazdasági adatokkal, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 57. pontjában felidézte.

52. Igaz, hogy – amint azt az ArcelorMittal és társai megjegyzik – az alaprendelet az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotát sehol nem írja elő a kárral való fenyegetés megállapításának feltételeként. Mindazonáltal tévedés azt sugallni, hogy a Törvényszék annak bizonyítását követelte volna meg az intézményektől, hogy az uniós gazdasági ágazat megfelel egy ilyen feltételnek. Erre a megtámadott ítélet egyetlen pontja sem utal.

53. Az a körülmény, hogy az uniós gazdasági ágazatnak az intézmények által megállapított sebezhető állapota az uniós gazdasági ágazat állapota tényszerű leírásának tűnhet, amint azt a Bizottság állítja, nem jelenti azt, hogy az nem képezi semmilyen bírósági felülvizsgálat tárgyát; a nyilvánvaló értékelési hiba felülvizsgálata igenis kiterjed a tényekre vagy a bizonyítékokra.

54. Mindemellett az ügy irataira tekintettel kétlem, hogy ez a fogalom a jelen esetben csupán egy tényszerű leírás funkcióját töltötte volna be.

55. Ugyanis, amint azt a Tanács fellebbezésében kifejezetten elismeri, az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotát az intézmények a jelen esetben a kárral való fenyegetés elemzése során „meghatározó” elemnek tekintették. Ez nagyon világosan kitűnik különösen az ideiglenes rendelet (126) preambulumbekezdéséből, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 58. pontjában említ,

9 — Lásd analógia útján, az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (dömpingellenes megállapodás) 3.4 és 3.7 cikkének értelmezése kapcsán, amely cikkek szövegét az alaprendelet 3. cikkének (5), illetve (9) bekezdése átvette, a „Mexikó – Az Egyesült Államokból származó magas fruktóztartalmú kukoricaszirupra vonatkozó dömpingellenes vizsgálat” vizsgálóbizottság jelentését, WT/DS132/R, 2000. január 28., 7.140. és 7.141. pont, amelyet a vitarendezési testület 2000. február 24-én fogadott el. A vizsgálóbizottság ezen értékelését megerősítette a „Mexikó – Az Egyesült Államokból származó magas fruktóztartalmú kukoricaszirupra vonatkozó dömpingellenes vizsgálat” vizsgálóbizottság jelentése, WT/DS132/RW, 2001. június 22., 6.24 és 6.28 pont, valamint a fellebbviteli szerv jelentése, WT/DS132/AB/RW, 2001. október 22., 114–118. pont.

valamint ugyanezen rendelet (135) preambulumbekezdéséből, amelyben a sebezhető állapot azon három kritérium egyikeként jelenik meg, amelyek lehetővé tették a Bizottság számára annak megállapítását, hogy okozati kapcsolat van a dömpingelt kínai import közvetlen fenyegetése, és azon kár között, amelyet az uniós gazdasági ágazat várhatóan elszenvedni lesz kénytelen. [10]

56. Végeredményben valószínűleg könnyebb a jelentős kárral való közvetlen fenyegetés fennállását bizonyítani akkor, ha az uniós gazdasági ágazat a dömpingelt import következtében már gazdaságilag törékeny helyzetben vagy sebezhető állapotban van, mint akkor, ha az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésében meghatározott tényezők egy növekedési szakaszban levő, vagy legalábbis erős ágazat képét mutatják. [11]

57. Ilyen körülmények között véleményem szerint a Törvényszék, amely előtt első fokon az uniós gazdasági ágazat sebezhetőségével kapcsolatban az intézmények által tett megállapításoknak a releváns gazdasági adatokhoz képest ellentmondásos jellegére alapított jogalapra hivatkoztak, teljes mértékben jogosult volt a Hubei által előadott kifogás vizsgálatára.

58. El kell vetni továbbá a Tanács azon általános jellegű kifogását is, amely szerint a Törvényszék megsértette az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdését, mivel nem vizsgálta a dömpingelt behozatalnak az uniós gazdasági ágazat helyzetére gyakorolt hatására vonatkozó tényezőt. E hatás önmagában ugyanis nem szerepel az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésében felsorolt tényezők között. Ez a hatás az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésében említett tényezők vizsgálatának (pozitív vagy negatív) eredményét jelenti. A Tanács tehát véleményem szerint tévesen értelmezi ezt a rendelkezést.

59. Ami még inkább a jelen fellebbezési jogalapok középpontjában áll, az a Törvényszék által végzett felülvizsgálat terjedelmének kérdése az intézmények által az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésében felsorolt tényezők és mutatók értékelését követően az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotára vonatkozóan levont következtetést illetően, valamint a bizonyítékok esetleges elferdítése, amelyet a Törvényszék ezzel összefüggésben állítólag elkövetett.

60. A bírósági felülvizsgálat terjedelmét illetően először is hangsúlyozni kell, hogy a Törvényszék kifejezetten emlékeztetett azokra a korlátokra, amelyek a kereskedelempolitikai védintézkedések jogszerűségének felülvizsgálata során rá vonatkoznak. Ez egyértelműen kitűnik a megtámadott ítélet 53. pontjából, amely – helyesen – a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatára hivatkozik, amely szerint az intézmények e területen széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan, ami azzal jár, hogy az összetett gazdasági helyzetek értékelésére vonatkozó bírósági felülvizsgálatnak az eljárási szabályok tiszteletben tartásának, a vitatott döntés meghozatalánál figyelembe vett tények valódiságának vizsgálatára, valamint a tények értékelésében való nyilvánvaló tévedés hiányának, illetve a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára kell szorítkoznia. [12]

10 — Az ideiglenes rendeletnek a „kárveszélyre vonatkozó megállapítás[ra]” vonatkozó (126) preambulumbekezdésének utolsó bekezdése rögzíti, hogy „[i]deiglenesen megállapítható, hogy intézkedések hiányában a dömpingelt kínai import nagyon hamar jelentős kárt okozna a veszélyeztetett [uniós] ágazatnak, különösön az értékesítés, a piaci részesedés, a termelés és nyereségesség csökkenésének formájában”. Ugyanezen rendelet (135) preambulumbekezdése megállapítja, hogy „[k]övetkezésképpen, mérlegelve azt, hogy noha a közösségi ágazatot a figyelembe vett időszakban nem érte jelentős kár, de a vizsgált időszak végére veszélyeztetett helyzetbe került (lásd a (89) preambulumbekezdést), hogy a teljes mértékben csak a vizsgált időszak után érzékelhető kárnak az összes feltétele most is fennáll (lásd a fenti (112) preambulumbekezdést), és hogy a kárveszély feltételei szintén teljesülnek, mint ahogy ezt a fenti (126) preambulumbekezdés ismerteti, meg kell állapítani, hogy okozati kapcsolat van a dömpingelt kínai import közvetlen fenyegetése és a között a kár között, amelyet [az uniós] ágazat várhatóan elszenvedni lesz kénytelen”.

11 — Ebben az értelemben lásd analógia útján az „Egyiptom – A Törökországból származó acélvasalatok behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések” vizsgálóbizottság jelentését, WT/DS211/R, 2002. augusztus 8., 7.91. pont. Lásd még: Dascalescu, F. D., „Threat of Injury in Anti-dumping Investigations: Some Comments on the Current Practice at EU and WTO Level”, *Journal of World Trade*, 4. szám, 2011, 884. o.

12 — Lásd: a Törvényszék által hivatkozott Ikea Wholesale ítélet (C-351/04, EU:C:2007:547, 40. pont) és Hoesch Metals and Alloys ítélet (C-373/08, EU:C:2010:68, 61. pont), valamint újabban: Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 63. pont); Simon, Evers & Co. ítélet (C-21/13, EU:C:2014:2154, 29. pont).

61. Ezenfelül emlékeztetek arra, hogy a Bíróság ezt az ítélkezési gyakorlatot már alkalmazta az uniós gazdasági ágazatot érő kár fennállásának megállapítása keretében, amely összetett gazdasági helyzetek értékelését feltételezi, különösen a dömpingellenes vizsgálat keretében azon tényezőket illetően, amelyek e gazdasági ágazatnak kárt okoznak.[13] Véleményem szerint – amint azt a Törvényszék is elismerte – ennek a kárral való fenyegetés megállapítása esetén is így kell lennie.

62. Ebből következik, hogy az uniós bíróság az ilyen összetett gazdasági helyzetekre vonatkozó korlátozott felülvizsgálati jogkörében nem helyettesítheti az uniós intézmények gazdasági értékelését a sajátjával.[14]

63. Ugyanakkor, ahogy arra a Bíróság következetesen rámutatott a versenyjoggal és az állami támogatásokkal összefüggésben, amelyek esetében a kereskedelempolitikai védintézkedésekhez hasonlóan összetett gazdasági helyzetekről van szó, az intézmények mérlegelési mozgástere nem jelenti azt, hogy az uniós bíróság ne vizsgálhatná felül a gazdasági jellegű tények ezen intézmények által végzett értékelését.[15]

64. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az uniós bíróságnak nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi pontosságát, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy a bizonyítékok az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő releváns adatok teljes körét képezik-e, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket.[16]

65. A megtámadott ítélet 53. pontjában a Törvényszék ezt az ítélkezési gyakorlatot átültette a kárral való fenyegetés elemzéséhez kapcsolódó gazdasági adatok vizsgálatának összefüggésébe. Akkor is alkalmazta továbbá, amikor az intézményeknek az uniós gazdasági ágazatnak a vizsgálati időszak végén fennálló sebezhető állapotára vonatkozó következtetését vizsgálta. E vizsgálat végén ugyanis a megtámadott ítélet 66. pontjában megállapította, hogy ezt a következtetést „nem támasztják alá a jelen ügyben releváns adatok”.

66. A Bíróság a kereskedelmi védintézkedések területén eddig még nem ismételte meg kifejezetten a saját ítélkezési gyakorlatának a versenyjog és az állami támogatások területén kialakított, a fenti 63. és 64. pontban idézett fordulatait.

67. Mindazonáltal egyértelműen ezt az ítélkezési gyakorlatot alkalmazta a Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítéletében (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78).[17] A Bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a Törvényszék nem lépte-e túl a felülvizsgálati jogkörének határait, amikor nem tekintette elég meggyőzőnek az ügy iratainak azon releváns elemeit, amelyekre az intézmények annak megállapítása során hivatkoztak, hogy a dömping tárgyát képező termékek két ukrán exportőre kapcsolt értékesítő társaságának a feladatai hasonlók a jutalékalapon dolgozó ügynök

13 — Lásd különösen: Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács ítélet (C-10/12 P, EU:C:2013:865, 22. pont); TMK Europe ítélet (C-143/14, EU:C:2015:236, 34. pont).

14 — Lásd többek között, analógia útján, az állami támogatások területén: Spanyolország kontra Lenzing ítélet (C-525/04 P, EU:C:2007:698, 57. pont); Bizottság kontra Scott ítélet (C-290/07 P, EU:C:2010:480, 66. pont), valamint a versenyjogi szabályok alkalmazása területén: Bizottság kontra Alrosa ítélet (C-441/07 P, EU:C:2010:377, 67. pont); CB kontra Bizottság ítélet (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, 46. pont).

15 — Lásd különösen, a versenyjogi szabályok alkalmazását illetően: Bizottság kontra Tetra Laval ítélet (C-12/03 P, EU:C:2005:87, 39. pont); Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet (C-413/06 P, EU:C:2008:392, 145. pont); CB kontra Bizottság ítélet (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, 46. pont), valamint az állami támogatásokkal kapcsolatos szabályok alkalmazását illetően: Spanyolország kontra Lenzing ítélet (C-525/04 P, EU:C:2007:698, 56. pont); Bizottság kontra Scott ítélet (C-290/07 P, EU:C:2010:480, 64. pont).

16 — Lásd többek között: Bizottság kontra Scott ítélet (C-290/07 P, EU:C:2010:480, 65. pont); CB kontra Bizottság ítélet (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

17 — Lásd még: az ezen egyesített ügyekre vonatkozó indítványom (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2011:245, 101–117. pont).

feladataihoz, és a Bíróság megállapította, hogy a Törvényszék ezen bizonyítékokra vonatkozó vizsgálata nem minősül az intézmények tényértékelésének helyébe lépő új értékelésnek. A Törvényszék tehát nem avatkozott az intézmények széles mérlegelési jogkörébe, hanem annak vizsgálatára szorítkozott, hogy ezen bizonyítékok „alátámaszthatják-e az intézmények következtetéseit” [18].

68. Véleményem szerint ebből következik, hogy a Törvényszék megalapozottan állapította meg, hogy jogosult azt vizsgálni, hogy a releváns gazdasági adatok, vagyis az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésében felsorolt, az uniós gazdasági ágazat helyzetére vonatkozó tényezők alátámasztják-e az intézmények azon következtetését, amely szerint e gazdasági ágazat a vizsgálati időszak végén sebezhető állapotban volt.

69. Ez azt jelenti-e, hogy a Törvényszék, amikor e felülvizsgálat gyakorlása során elutasította az intézmények következtetését, az intézmények releváns gazdasági adatokra vonatkozó értékelését a sajátjával helyettesítette?

70. E kérdés megválaszolásához előzetesen meg kell vizsgálni, hogy – amint azt a Tanács az első jogalapjával állítja – az intézmények által alapul vett releváns gazdasági adatok összefoglalása, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 59. pontjában megfogalmaz, oly mértékben hiányos, szelektív és téves-e, hogy végső soron az intézmények által elfogadott bizonyítékok elferdítéséhez vezet.

71. Mint ismeretes, a bizonyítékok Törvényszék általi elferdítésének – amely a Bíróság által fellebbezés keretében felülvizsgálható jogkérdésnek minősül – nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése. [19] Ennek hiányában a Bíróság arra való felkéréséről lenne szó, hogy értékelje újra a Törvényszék által önálló módon megállapított tényállást, ami az EUMSZ 256. cikk és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdése értelmében fellebbezés keretében nem tartozik a Bíróság hatáskörébe, mivel e hatáskör a jogkérdésekre korlátozódik. [20]

72. Az elferdítésre alapított jogalapnak tehát a Törvényszék által a tények megállapítása során elkövetett nyilvánvaló pontatlanság esetére kell korlátozódnia, amelynek az ügy irataiból kirívóan ki kell tűnnie, akár a figyelembe vett bizonyítékok tartalmának nyilvánvalóan téves megállapításáról legyen szó, akár – véleményem szerint – a bizonyítékok olyan kihagyásáról vagy kiválogatásáról, ami nyilvánvalóan megtévesztő és téves képet ad a valóságról.

73. A jelen esetben a megtámadott ítélet 59. pontjában a Törvényszék az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésében említett és a Bizottság által az ideiglenes rendeletben vizsgált, a vitatott rendeletben pedig megerősített tizenhárom tényezőt sorolt fel, amelyek az uniós gazdasági ágazat helyzetének a figyelembe vett időszakban, tehát a vizsgálati időszak végéig bekövetkezett változásának bizonyítására irányulnak.

74. A Tanács különböző jellegű kifogásokra hivatkozik annak alátámasztása érdekében, hogy a Törvényszék a tizenháromból tíz tényezőhöz [21] kapcsolódóan elferdítette a bizonyítékokat, valamint tévesen nem vett figyelembe két további tényezőt.

18 — Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 68. pont). Lásd még: az ezen egyesített ügyekre vonatkozó indítványom (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2011:245, 111. pont).

19 — Lásd többek között: Trubowest Handel és Makarov kontra Tanács és Bizottság ítélet (C-419/08 P, EU:C:2010:147, 31. és 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 — Lásd többek között: Tanács kontra Alumina ítélet (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 — A Tanács nem fogalmaz meg kritikát a megtámadott ítélet 59. pontjában a Törvényszék által összefoglalt hetedik, nyolcadik és tizenkettedik tényezőt illetően. E tényezők sorrendben: „a termelékenység 7%-kal nőtt (az ideiglenes rendelet (78) preambulumbekezdése)”, „az átlagbér 16%-kal emelkedett (az ideiglenes rendelet (79) preambulumbekezdése)” és „az üzemi tevékenységekből származó nettó pénzáramlás 73%-kal 634 millió euróra nőtt a vizsgálati időszakban, a Bizottság egyébiránt megállapította, hogy »nem volt arra utaló jel, hogy [az uniós] ágazat a tőkebevonás terén nehézségekbe ütközött volna« (az ideiglenes rendelet (84) preambulumbekezdése)”.

75. Bár ezek az állítások *de facto* több tekintetben arra irányulnak, hogy a Bíróságot a tények újraértékelésével bízzák meg, ami a fellebbezés keretében nem tartozik a hatáskörébe, ezeket az állításokat véleményem szerint mindenesetre el kell utasítani mint megalapozatlanokat, az alábbi okokból.

76. Ami az *első* és a *második* tényezőt illeti, a Törvényszék megjegyezte, hogy „a közösségi gazdasági ágazat termelése 7%-kal nőtt (az ideiglenes rendelet (67) preambulumbekezdése)”, illetve hogy „a termelési kapacitások kihasználása 9%-kal nőtt, és elérte a 90%-ot a vizsgálati időszak során, magas értékeket mutatva 2006-ban és 2007-ben (az ideiglenes rendelet (69) preambulumbekezdése)”.

77. Ez a megállapítás kitűnik az ideiglenes rendelet (69) preambulumbekezdéséből, amely szerint a termelési kapacitások kihasználása 2005 (az érintett időszak kezdete) és a vizsgálati időszak között 83%-ról 90%-ra, vagyis hozzávetőleg 9%-kal, másként kifejezve 7 százalékponttal nőtt.

78. A Tanács nem vitatja ezt a megállapítást, de arra hivatkozik, hogy a Törvényszék összekevert két gazdasági mutatót, nevezetesen egyrészről a termelési kapacitásokat, és másrészről a termelési kapacitások kihasználását, és kifogásolja vele szemben, hogy nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a 7 százalékpontos növekedés korlátozott volt.

79. Márpedig a megtámadott ítélet 95. pontjának a puszta olvasatából kitűnik, hogy a Törvényszék egyáltalán nem keverte össze e két tényezőt. Egyébiránt az a körülmény, hogy a 7 százalékpontos növekedés korlátozott volt, semmilyen következménnyel nem jár arra a megállapításra nézve, hogy az érintett időszak alatt a termelési kapacitások 9%-kal (azaz hét százalékponttal) nőttek, és a vizsgálati időszak során elérték a 90%-ot. A Tanács tehát nem bizonyította ezen bizonyítékok elferdítését.

80. A megtámadott ítélet 59. pontjában a Törvényszék a *harmadik* tényezőt a következőképpen foglalta össze: „a készletek szintje 12%-kal nőtt, mindazonáltal a Bizottság kiemelte, hogy ennek »a mutatónak a szerepe a kárelemzésben korlátozottnak tekintendő«, mivel a termékek döntő többsége rendelésre készül (az ideiglenes rendelet (72) preambulumbekezdése)”.

81. A Tanács azt kifogásolja, hogy a Törvényszék nem jelezte, hogy ez a mutató 2006 óta csökkenő tendenciát mutat, ami azt jelenti, hogy az első fokon eljáró bíróság következtetései „legalábbis hiányosak, ha nem egyszerűen tévesek”.

82. Márpedig e hiányos jelleg – feltételezve, hogy fennáll – nem jelenti azt, hogy a Törvényszék készletekkel kapcsolatos megállapítása nyilvánvalóan téves lenne. A Törvényszék valójában figyelembe vette a Tanács által jelzett csökkenést, mivel a 12%-os növekedés az ideiglenes rendelet (72) preambulumbekezdésében említett, a 2006-os év (16%-os emelkedés) és az ezt követő, a vizsgálati időszak végéig tartó időszak (4%-os összesített csökkenés) közötti különbség eredménye. A Tanács tehát nem bizonyította, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben elferdítette volna a harmadik tényezőre vonatkozó bizonyítékokat.

83. A *negyedik* tényező az értékesítési volumenre vonatkozik. A Törvényszék e tekintetben megjegyezte, hogy „a[z uniós] gazdasági ágazat értékesítési volumene 14%-kal nőtt (az ideiglenes rendelet (73) preambulumbekezdése)”.

84. A Tanács azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem vette figyelembe az uniós intézmények magyarázatait, amelyek szerint ez a növekedés nem felelt meg a piac általános, 24%-os növekedésének, tehát az uniós gazdasági ágazat veszített piaci részesedéséből. A Törvényszék nem vette figyelembe egy pozitív mutató negatív vetületét. Ezenkívül az értékesítési volumen 2007-től a vizsgálati időszak végéig valójában 3%-kal csökkent.

85. E kifogások számomra szintén megalapozatlannak tűnnek. A Törvényszék ugyanis csupán átvette az ideiglenes rendelet (73) preambulumbekezdésében említett, 2005 és a vizsgálati időszak között bekövetkezett 14%-os növekedést. Bár kétségkívül nem pontosította, hogy a tetemes felhasználásnövekedés pozitív hatása csak részlegesen tükröződött a 14%-os növekedésben, ez nem változtat a megállapítás pontosságán. Ráadásul a 2007 és a vizsgálati időszak vége közötti, a Tanács által állított 3%-os csökkenést az ideiglenes rendelet (73) preambulumbekezdése kifejezetten nem említi és külön nem is emeli ki, és az mindenesetre nem változtat az értékesíti volumen 2005 és a vizsgálati időszak (2007–2008) között bekövetkezett 14%-os növekedésére vonatkozó megállapításon.

86. Az *ötödik* tényezőt illetően a Törvényszék megjegyezte, hogy „a[z uniós] gazdasági ágazat piaci részesedése 5,2 százalékponttal csökkent (az ideiglenes rendelet (75) preambulumbekezdése)”.

87. A Tanács ezen adat pontosságának vitatása nélkül azt kifogásolja, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe a körülményeket, amelyek között e csökkenésre sor került, nevezetesen a növekvő piac kontextusát, amelyben a Kínából származó behozatalok mértéke jelentősen nőtt.

88. Igaz, hogy a Tanács által kiemelt körülményeknek a Törvényszék általi említése kétségkívül megerősítette volna e tényező negatív jellegét. Ugyanakkor a Törvényszék a megtámadott ítélet 61. pontjában elismerte, hogy olyan tényezőről van szó, amely nem pozitív. Ezenfelül, amint az a megtámadott ítélet 64. és 65. pontjából kitűnik, a Törvényszék figyelembe vett az ideiglenes rendeletből származó, azon összefüggésre vonatkozó elemeket, amelyben az uniós gazdasági ágazat piaci részesedésének csökkenésére sor került. Az ezen tényezőre vonatkozó bizonyítékok tekintetében nem látok tehát semmilyen nyilvánvaló ténybeli pontatlanságot a Törvényszék részéről.

89. A *hatodik* tényezőt a Törvényszék a következőképpen foglalta össze: „a foglalkoztatás szintje nem változott (az ideiglenes rendelet (77) preambulumbekezdése)”.

90. A Tanács szerint ez az állítás téves, mivel a foglalkoztatás szintje az érintett időszakban ingadozott, sőt, 2007-től a vizsgálati időszak végéig 6%-kal csökkent, amint az az ideiglenes rendelet (77) preambulumbekezdéséből kitűnik, amelyet a vitatott rendelet is megerősített.

91. Ami az ideiglenes rendelet (77) preambulumbekezdését illeti, a Tanács állítása nem teszi lehetővé annak alátámasztását, hogy a Törvényszék valamely tényt nyilvánvalóan tévesen állapított volna meg. E preambulumbekezdésből ugyanis kitűnik, hogy – noha a foglalkoztatás 2007 és a vizsgálati időszak vége között kétségkívül csökkent – „[ö]sszességében a mintába felvett gyártóknál a foglalkoztatás 2005 és a vizsgált időszak között gyakorlatilag változatlanul 9100 fő körül volt. Ez azt mutatja, hogy a mintába felvett gyártók javították hatékonyságukat, mivel ezzel párhuzamosan a termelési volumen 7%-kal nőtt”.

92. Amint azt a fentiekben jeleztem,[22] a Tanács nem fogalmaz meg a Törvényszék által a megtámadott ítélet 59. pontjában összefoglalt *hetedik* (7%-os termelékenységnövekedés) és *nyolcadik* (az átlagbér 16%-os emelkedése) tényezőhöz kapcsolódó bizonyítékok elferdítésére alapított kifogást. Ezt tudomásul kell venni.

93. A *kilencedik* tényező kapcsán a Törvényszék megjegyezte, hogy „a[z uniós] gazdasági ágazat eladási árai 21%-kal nőttek (az ideiglenes rendelet (80) preambulumbekezdése)”.

94. A Tanács azt rója fel a Törvényszéknek, hogy olyan növekedésre hivatkozik, amely nem tükrözi a teljes érintett időszakot, valamint azt, hogy nem veszi figyelembe e növekedés okait és annak viszonylagos jellegét.

22 — Lásd a jelen indítvány 74. pontját és 21. lábjegyzetét.

95. Különösen az ideiglenes rendelet (80) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy „[a] mintába felvett gyártók eladási árai 2005 és 2007 között jelentősen, 21%-kal nőttek, és a vizsgált időszakban gyakorlatilag változatlanok maradtak”. A növekedési index, amelyet az említett (80) preambulumbekezdésben található táblázat tartalmaz, a 2007-es év és a vizsgálati időszak esetében azonos (index: 121) a 2005-ös évhez képest (index: 100), ami azt jelenti, hogy a Törvényszék ésszerűen vonhatta le az említett preambulumbekezdésből azt a következtetést, hogy az eladási árak valóban 21%-kal emelkedtek. Ennélfogva nem gondolom, hogy a Tanács által az e tényezőnek a Törvényszék általi összefoglalása tekintetében megfogalmazott, elferdítésre vonatkozó kifogásoknak helyt lehetne adni.

96. A *tizedik* tényezőt illetően a Törvényszék az ideiglenes rendelet (82) preambulumbekezdését a következőképpen foglalta össze: „a[z uniós] gazdasági ágazat független vevők számára történő értékesítéseinek nyereségessége a nettó árbevétel százalékában kifejezve 27%-kal, illetve 3,3 százalékponttal 15,4%-ra nőtt a vizsgálati időszakban, a nyereségességi mutatók a 2005. év, és különösen a 2006. és a 2007. év tekintetében is nagyon magasak voltak”.

97. A Tanács, anélkül hogy megkérdőjelezné a Törvényszék által átvett adatok pontosságát, azt állítja, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy az eredmények 2007 és a vizsgálati időszak vége között, valamint a vizsgálati időszakot követő időszakban negatívak voltak.

98. Ami a vizsgálati időszakot követő időszakot illeti, a Tanács kifogása véleményem szerint hatástalan. Az intézmények értékelései, amelyeket a Törvényszék vizsgált és a megtámadott ítélet 59. pontjában összefoglalt, az uniós gazdasági ágazatnak – az intézmények által „sebezhetőként” jellemzett, – az érintett időszak alatt és a vizsgálati időszak végéig fennálló helyzetére vonatkoztak.

99. Az eredmények 2007 és a vizsgálati időszak vége közötti csökkenése figyelembevételének az elmulasztását illetően meg kell jegyezni, hogy e csökkenést az intézmények az ideiglenes rendelet (82) preambulumbekezdésében adott magyarázatokban kifejezetten nem hangsúlyozták, noha igaz, hogy az az e preambulumbekezdésben szereplő, a nyers adatokat összefoglaló táblázatból kiderülhet. E magyarázatok ezzel szemben arra helyezik a hangsúlyt, hogy a nyereségesség a 2007-es 17,9%-ról a vizsgálati időszakban 15,4%-ra csökkent, és hogy 2005 és az említett időszak között „a nyereségesség […] 3%-kal [helyesen: százalékponttal] nőtt”. Ilyen körülmények között számomra nem tűnik úgy, hogy az állítólagos kihagyás ahhoz vezetett volna, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat.

100. A *tizenegyedik* tényezőt illetően a Törvényszék megjegyezte, hogy „a beruházások megtérülése, azaz a beruházások nettó könyv szerinti értékének százalékában kifejezett eredménye, 10%-kal, illetve 4,6 százalékponttal 51,7%-ra nőtt a vizsgálati időszakban, miután 85,1%-ot, illetve 79,2%-ot ért el 2006-ban, illetve 2007-ben (az ideiglenes rendelet (82) preambulumbekezdése)”.

101. A Tanács szerint a Törvényszék csak a pozitív tendenciát mutató adatokat említette, jóllehet a 2005 és a vizsgálati időszak vége közötti növekedés a beruházások megtérülésének több mint 70%-os csökkenését leplezte.

102. Először is meg kell állapítani, hogy a beruházások megtérülése, amelyet az ideiglenes rendelet vizsgált, nem csupán annak (82) preambulumbekezdéséből következik, amelyben egy az értékesítés nyereségességére és a beruházások megtérülésére vonatkozó gazdasági adatokat bemutató táblázat található, hanem a Bizottság által az ideiglenes rendelet (83) preambulumbekezdésében szolgáltatott magyarázatokból is. E közelítéstől függetlenül úgy vélem, hogy a Törvényszék hűen foglalta össze az e táblázatban szereplő adatokat és az ideiglenes rendelet e két preambulumbekezdésében a beruházások megtérülésére vonatkozóan szolgáltatott magyarázatokat.

103. Egyrészről ugyanis a (83) preambulumbekezdés rögzíti, hogy a beruházások megtérülése (a beruházások nettó könyv szerinti értékének százalékában kifejezett eredmény) „[a] 2005-ös 47%-ról 2006-ra 85%-ra nőtt”, és „2007-ben 79%-ra csökkent, majd a vizsgált időszakban tovább csökkent 52%-ra. Összességében a beruházások megtérülése a figyelembe vett időszakban 4,6 százalékponttal növekedett.” Másrészről, noha igaz, hogy az ideiglenes rendelet (82) preambulumbekezdésében foglalt táblázatban szereplő index 2006 (index: 181) és a vizsgálati időszak (index: 110) között 71 pontos csökkenést mutat, megállapítható, hogy az ideiglenes rendelet különösen azt emelte ki, hogy a beruházások megtérülése a figyelembe vett időszakban 4,6 százalékponttal növekedett, ami pontosan megfelel a 2005. év (index: 100) és a vizsgálati időszak (index: 110) közötti különbségnek, vagyis az index azon 10 pontjának, amelyet a Törvényszék a megtámadott ítélet 59. pontjában szintén kiemelt.

104. A Törvényszék tehát véleményem szerint nem ferdítette el a beruházások megtérüléséhez kapcsolódó tényezőre vonatkozó bizonyítékokat.

105. Amint azt a fentiekben jeleztem,[23] a *tizenkettedik* tényezőnek a Törvényszék általi összefoglalását (az üzemi tevékenységekből származó nettó pénzáramlás) illetően a Tanács nem fogalmaz meg az elferdítésre vonatkozó kifogást. Ezt tehát tudomásul kell venni.

106. Végül, a Törvényszék a *tizenharmadik* tényezőt a következőképpen írja le: „a[z uniós] gazdasági ágazat éves beruházásai 185%-kal 284 millió euróra nőttek a vizsgálati időszakban (az ideiglenes rendelet (85) preambulumbekezdése)”.

107. A Tanács előadja, hogy ezt a pozitív mutatót – amelynek pontosságát nem vitatja – a Törvényszéknek relativizálnia kellett volna az ideiglenes rendelet (86) preambulumbekezdésében szereplő „tényekre” tekintettel, amelyek esetében semmi nem utal arra, hogy azokat figyelembe vették volna.

108. E tekintetben kétlem, hogy a Tanács kifogása valóban a bizonyítékok elferdítésén alapulna. Az ideiglenes rendelet (86) preambulumbekezdésében ugyanis semmilyen tény vagy gazdasági adat nem szerepel, hanem az a Bizottság értékelését tartalmazza a gazdasági ágazatnak az érintett időszak előtt tapasztalható kevés beruházására, és arra a körülményre vonatkozóan, hogy ebben az időszakban nem került sor a termelési kapacitást bővítő beruházásokra. Mindenesetre ebben a szakaszban meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék ezeket az értékeléseket a megtámadott ítélet 64. és 65. pontjában lényegében megvizsgálta.

109. Ennélfogva az intézmények által elfogadott tizenhárom bizonyítékra vonatkozóan a Törvényszék által a megtámadott ítélet 59. pontjában megfogalmazott összefoglalás nem ferdíti el ezeket a bizonyítékokat.

110. Ami a Tanács azon kifogását illeti, amely szerint a Törvényszék nem vett figyelembe két további tényezőt, amelyet az intézmények alapul vettek, nevezetesen a dömpingkülönbözet nagyságát és az uniós gazdasági ágazat kilábalását a korábbi dömping okozta helyzetből, amelyek az ideiglenes rendelet (87) preambulumbekezdésében szerepelnek, véleményem szerint ez a kifogás hatástalan. Ugyanis, függetlenül attól, hogy ez a preambulumbekezdés nem tartalmaz pontos gazdasági adatokat, hanem inkább a tényekre vonatkozó értékeléseket foglal magában, ezeket az értékeléseket a Törvényszék a megtámadott ítélet 64. és 65. pontjában megvizsgálta. A Tanács tehát nem állíthatja, hogy a tényekre vonatkozó ezen értékeléseket a megtámadott ítéletből kihagyták.

111. Ami ezen értékeléseknek a Törvényszék általi vizsgálatát illeti, az ArcelorMittal és társai úgy vélik, hogy a Törvényszék hiányosan és tévesen értelmezte az ideiglenes rendelet (87) preambulumbekezdését.

23 — Lásd a jelen indítvány 74. pontját és 21. lábjegyzetét.

112. Márpedig ezek a kifogások arra irányulnak, hogy a Bíróságot a tények újraértékelésével bízzák meg, anélkül hogy azonosítanának olyan nyilvánvalóan téves ténymegállapítást, amelyet a Törvényszék tett, és ez nem tartozik a Bíróság által a fellebbezési eljárás keretében gyakorolt felülvizsgálat körébe. [24]

113. E megfontolásokra tekintettel azon kifogás, amely szerint a Törvényszék az intézmények gazdasági adatokra vonatkozó értékelését a sajátjával helyettesítette, nem alapul semmilyen pontosabb kritikán. Végső soron úgy tűnik számomra, hogy a Törvényszék annak ellenőrzésére szorítkozott, hogy az intézmények által elfogadott bizonyítékok alátámasztják-e az azokból levont következtetéseket.

114. E tekintetben hozzá kell tenni, hogy a fellebbezők nem vitatják a megtámadott ítélet 61. pontjában található azon részt, amely szerint a Törvényszék figyelembe vette azt a Tanács által hivatkozott körülményt, miszerint az uniós gazdasági ágazat néhány százalékpontot veszített piaci részesedése tekintetében a figyelembe vett időszakban, megállapítva, hogy e körülmény nem támasztja alá az említett ágazatnak a vizsgálati időszak végén fennálló sebezhető állapotára vonatkozó következtetést, mivel e körülményt össze kell vetni azon ténnyel, hogy az uniós gazdasági ágazat jelentős, nevezetesen 63,6%-os piaci részesedéssel rendelkezett a vizsgálati időszak során, az ágazat értékesítéseinek volumene pedig erőteljesen nőtt a figyelembe vett időszakban.

115. A fenti megfontolások összességére tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el a Tanács fellebbezésének első jogalapját és az ArcelorMittal és társai fellebbezése harmadik jogalapjának első részét.

B – *A Tanács fellebbezésének második jogalapjáról és az ArcelorMittal és társai fellebbezésének első jogalapjáról, amelyek az alaprendelet 3. cikke (7) bekezdésének téves értelmezésén alapulnak*

1. A felek érveinek összefoglalása

116. A Tanács és az ArcelorMittal és társai azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 63. és 69. pontjában megállapította, hogy a gazdasági környezet uniós intézmények által megállapított romlása jogban való tévedésen alapul, mivel az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdése kifejezetten előírja, hogy a kereslet szűkülését nem lehet a dömpingelt behozataloknak betudni.

117. E tekintetben a fellebbezők előadják, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte az említett 3. cikk (7) bekezdését, és tévesen hivatkozott a Bizottság kontra NTN és Koyo Seiko ítéletre (C-245/95 P, EU:C:1998:46). Ugyanis, míg a Bizottság kontra NTN és Koyo Seiko ügyben az uniós intézmények a gazdasági visszaesés fennállását vették alapul az uniós gazdasági ágazatot ért kár vizsgálata során, a jelen ügyben nem hivatkoztak ilyen visszaesés fennállására a kárral való fenyegetés megállapításának alátámasztása érdekében. Ezenkívül arra sem került sor, hogy a gazdasági visszaesés hatásait a dömpingelt behozataloknak tudták volna be, amint azt beavatkozási beadványában az Olasz Köztársaság is állítja. Ezzel szemben az intézmények azt állapították meg, hogy a kivételesen magas kereslet elfedte a dömpingelt behozatalok valódi káros hatását, és hogy e hatások meg fognak mutatkozni, ha a kereslet visszaáll a rendes szintre.

118. A fellebbezők véleménye szerint a kereslet csökkenése előre látható, mivel a fogyasztás hosszú időn keresztül nem maradhat ezen a rendkívüli és történetileg szokatlan szinten. Márpedig a Törvényszék ezt a következtetést nem vizsgálta.

24 — A fellebbezési eljárás keretében a Bíróság által gyakorolt felülvizsgálat korlátait illetően lásd többek között: Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP ítélet (C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119. A Bizottság előadja, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítéletben elkövetett alapvető téves jogalkalmazás abban áll, hogy – tévesen – összekeverte a kárral való fenyegetés elemzését az okozati összefüggés elemzésével, noha az alaprendelet egyértelműen megkülönbözteti e két fogalmat.

120. Ezen intézmény szerint ugyanis a kárral való fenyegetés elemzése során a kereslet szűkülését objektív ténynek kell tekinteni, vagy referenciakeretnek, amelyre tekintettel a kár vagy a kárral való fenyegetés fennállását értékelik. A Bizottság e tekintetben megjegyzi, hogy a kereslet csökkenése nem tartozik a kárnak az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésében megjelölt tényezői közé. Logikus megállapítani, hogy a fogyasztás csökkenése olyan helyzethez vezethet, amelyben az uniós gazdasági ágazat rosszabb pozícióban lesz, mint ha a fogyasztás stabil maradna vagy emelkedne. Másként fogalmazva, az uniós gazdasági ágazat kárral való fenyegetésnek lehet kitéve, ha a nagyon közeli jövőben a fogyasztás csökkenése várható.

121. Ezzel szemben az okozati összefüggés elemzése keretében az érintett termék iránti kereslet szűkülése fordított szerepet játszik. Az alaprendeletnek megfelelően az okozati összefüggés elemzését két egymást követő szakaszban kell végrehajtani. Először egy, a „betudhatóságra vonatkozó elemzést” kell végezni a dömpingelt behozatalok növekedése és a kár vagy a kárral való fenyegetés között. Ezt követően, ha ideiglenes jelleggel megállapítást nyer az okozati összefüggés, sor kerül a második szakaszra, vagyis a „be nem tudhatóságára” vonatkozó elemzésre, amellyel a vizsgálatot folytató hatóság értékeli, hogy az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdésében felsorolt tényezők (és ezek között a kereslet szűkülése) önmagukban olyan jelentőséggel rendelkeznek-e, amely megszakíthatja az ideiglenes jelleggel megállapított okozati összefüggést. Másként fogalmazva, az szükséges, hogy ez a tényező a kár vagy a kárral való fenyegetés okaként nagyobb súllyal rendelkezzen, mint a dömpingelt behozatalok.

122. A Bizottság szerint a Törvényszék a kereslet szűkülését a kárral való fenyegetés értékelése során negatív tényezőként használta, noha ez a tényező csak az okozati összefüggés két szakaszból álló értékelésének második szakaszában játszhat szerepet.

123. A Hubei azt válaszolja, hogy a Törvényszék megalapozottan állapította meg, hogy a közösségi kereslet várható szűkülése nem vehető figyelembe a kárral való fenyegetés értékelése során. Az ilyen – a gazdasági visszaesés eseteire nem korlátozható – keresletszűkülés hatásait az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdése értelmében nem lehet a dömpingelt behozataloknak betudni, és így azok nem szolgálhatnak azon következtetés alátámasztásául, hogy kárral való fenyegetés áll fenn, amint ez a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik.

124. Márpedig a vitatott rendelet (48) preambulumbekezdésében a Tanács lényegében azt fejtette ki, hogy amennyiben a gazdasági feltételek romlanak, és az uniós kereslet csökken, a kárral való fenyegetés meg fog valósulni. Következésképpen az állítólagos kárral való fenyegetés legalább egy részét a kereslet e várt szűkülésének tudta be. A Hubei szerint ez éppen az a típusú külső tényező, amely nem szolgálhat a kárral való fenyegetés értékelésének alapjául, amint az az alaprendelet 3. cikkének (7) bekezdéséből egyértelműen következik.

125. A Hubei mindenesetre előadja, hogy a Törvényszék számos más tényezőt is megvizsgált az intézmények által az uniós gazdasági ágazat sebezhetőségére és a kárral való fenyegetésre vonatkozóan elkövetett nyilvánvaló értékelési hiba megállapítása érdekében. Ennélfogva a kereslet szűkülését érintő esetleges téves jogalkalmazás nem vezet a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

2. Elemzés

126. A fellebbezések e jogalapjai a Törvényszék által a megtámadott ítélet 63. és 69. pontjában állítólag elkövetett téves jogalkalmazásra vonatkoznak.

127. Az említett ítélet 63. pontja a Törvényszéknek az uniós gazdasági ágazatnak a vizsgálati időszak végén fennálló sebezhető állapotára vonatkozó megfontolásai közé illeszkedik. E pontban a Törvényszék elutasított több, az intézmények által a gazdasági környezet romlásának az ezen gazdasági ágazatra gyakorolt hatásaira vonatkozóan előadott érvet.

128. Így a Törvényszék megállapította, hogy „az intézmények által hivatkozott azon körülményt illetően, miszerint ha a gazdasági tendencia megfordulna, a[z uniós] gazdasági ágazat ki lenne téve a dömpingelt importból eredő lehetséges káros hatásnak (az ideiglenes rendelet (89) preambulumbekezdése, amelyet a Tanács megerősített a megtámadott rendelet (47) preambulumbekezdésében), meg kell állapítani, hogy ez adott esetben a sebezhető állapot megállapítását a jövőre nézve teszi lehetővé. E körülmény tehát hatástalan azon következtetés levonása tekintetében, miszerint a[z uniós] gazdasági ágazat sebezhető állapotban volt a vizsgálati időszak végén. Ugyanez érvényes a Tanács által a Törvényszékhez benyújtott beadványaiban hivatkozott azon tényezők tekintetében is, amelyek a vizsgálati időszakot követő gazdasági adatokra vonatkoznak, valamint ugyanez érvényes azon következtetésekre is, amelyeket a Tanács a[z uniós] gazdasági ágazat helyzetének romlása vonatkozásában von le.” A Törvényszék továbbá hangsúlyozta, többek között a Bizottság kontra NTN és Koyo Seiko ítéletre (C-245/95 P, EU:C:1998:46, 43. pont) hivatkozással, „hogy az intézmények által hivatkozott, a gazdasági környezetre vonatkozó körülményt az uniós bíróság már jogban való tévedésen alapulónak minősítette, mivel az alaprendelet a kár elemzésére vonatkozó részében kifejezetten előírja, hogy a kereslet szűkülését nem lehet a dömpingelt behozataloknak betudni [...]”.

129. A megtámadott ítélet 69. pontja a kárral való fenyegetésnek – az intézmények által a vizsgálati időszak utáni adatok felhasználásával összefüggésben megállapított – fennállására vonatkozó vizsgálat keretébe illeszkedik. A Törvényszék itt emlékeztet arra, hogy egyrészről az említett adatok „megerősítik az intézményeknek az [uniós] piac szűkölésére [helyesen: szűkülésére] vonatkozó előrejelzését”, és másrészről megjegyzi, hogy „[a vitatott] rendelet (51) preambulumbekezdésében szereplő tényezők azt mutatják, hogy a[z uniós] fogyasztás 27,7%-kal csökkent a vizsgálati időszak vége, azaz 2008. június 30. és 2009 márciusa között”. A Törvényszék mindazonáltal a megtámadott ítélet 63. pontjára hivatkozással hangsúlyozza, „hogy az olyan kárt okozó tényezők, mint a kereslet csökkenése, nem tulajdoníthatók a dömpingelt behozatalnak”.

130. Emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 3. cikke (7) bekezdésének első mondata nem vitatott módon rögzíti, hogy a dömpingelt behozatalon kívüli azon ismert tényezőket, amelyek kárt okoznak valamely uniós gazdasági ágazatnak, meg kell vizsgálni annak biztosítása érdekében, hogy az ezen tényezők által okozott kárt ne tulajdonítsák a dömpingelt behozatal eredményének. Az alaprendelet 3. cikke (7) bekezdésének második mondatában nem kimerítő jelleggel felsorolt ezen egyéb tényezők között szerepel a kereslet csökkenése.

131. Az intézményeknek tehát meg kell vizsgálniuk, hogy az a kár, amelyet meg akarnak állapítani, ténylegesen a dömpingelt behozatalból ered-e, valamint figyelmen kívül kell hagyniuk minden egyéb tényezőből eredő kárt,[25] így például a kereslet csökkenése vagy általánosabban, az ágazatban mutatkozó gazdasági visszaesés okozta kárt.[26]

25 — Lásd ebben az értelemben többek között: Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács ítélet (C-10/12 P, EU:C:2013:865, 23. pont); TMK Europe ítélet (C-143/14, EU:C:2015:236, 35. pont).

26 — Lásd: Bizottság kontra NTN és Koyo Seiko ítélet (C-245/95 P, EU:C:1998:46, 43. pont), amelyben a Bíróság azonosnak tekintette a két kifejezést.

132. A Bizottság kontra NTN és Koyo Seiko ítéletben (C-245/95 P, EU:C:1998:46, 43. pont) a Bíróság megerősítette a Törvényszéknek az NTN Corporation és Koyo Seiko kontra Tanács ítélet (T-163/94 és T-165/94, EU:T:1995:83) 98. és 99. pontjában megfogalmazott azon értékelését, amely szerint a kárral való fenyegetés elemzése keretében is alkalmazandó az arra vonatkozó tilalom, hogy az egyéb tényezők, így például a keresletszűkülés negatív hatásait nem lehet a dömpingelt behozataloknak tulajdonítani.

133. A Törvényszék tehát nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 63. és 69. pontjában felidézte ezt az elvet.

134. Mindazonáltal a fellebbezők előadják, hogy a Törvényszék tévesen tekintette úgy, hogy az intézmények a dömpingelt behozataloknak tulajdonították a kereslet szűküléséből eredő kárt. A kereslet közeli szűkülését csak olyan körülményként vették figyelembe, amelyre tekintettel a kárral való fenyegetést vizsgálni kell.

135. Véleményem szerint ez a kifogás – még azt feltételezve is, hogy ez lenne a helyzet – hatástalan.

136. Ami ugyanis a megtámadott ítélet 63. pontját illeti, az intézményeknek az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotára vonatkozó értékelését a Törvényszék elsődlegesen a megtámadott ítélet 59. pontjában felsorolt tényezők vizsgálata alapján cáfolta. A kereslet jövőbeli vagy várható, a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó szűkülése mindenesetre nem támaszthatja alá azt a megállapítást, amely szerint az uniós gazdasági ágazat a vizsgálati időszak végén sebezhető állapotban volt, amint azt lényegében a Törvényszék – helyesen – megállapította a megtámadott ítélet 63. pontjának első és második mondatában.

137. Ami a megtámadott ítélet 69. pontját illeti, a kereset jövőbeli szűkülésének figyelembevétele önmagában nem teheti lehetővé az intézmények számára az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése szerinti, a dömpingelt behozatalok által okozott jelentős kárral való fenyegetés fennállásának megállapítását. Mindenesetre többek között a megtámadott ítélet 72., 83. és 87. pontjából, amelyek – amint azt az alábbiakban vizsgálni fogom – az intézmények által e fenyegetés fennállásának megállapítása érdekében elfogadott tényezők vizsgálatára vonatkoznak, kitűnik, hogy a Törvényszék nem hagyta figyelmen kívül az uniós kereset vizsgálati időszak utáni szűkülését, amelyet az intézmények figyelembe vettek.

138. Következésképpen javaslom az alaprendelet 3. cikke (7) bekezdésének téves értelmezésére alapított fellebbezési jogalapok elutasítását.

C – A Tanács fellebbezésének harmadik jogalapjáról, valamint az ArcelorMittal és társai fellebbezésének második jogalapjáról és harmadik jogalapjának második részéről, amelyek az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének és 6. cikke (1) bekezdésének a téves értelmezésén és a kárral való fenyegetésre vonatkozó tényezők vizsgálatát érintő hibákon alapulnak

1. A felek érveinek összefoglalása

139. A Tanács előadja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 92. pontjában tévesen állapította meg, hogy az intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el, amikor a jelen esetben megállapították a kárral való fenyegetés fennállását.

140. Noha a Tanács elismeri, hogy a kárral való fenyegetés elemzésének tényeken és a körülmények közvetlenül várható megváltozásán kell alapulnia, szerinte ez az elemzés szükségképpen a jövőre vonatkozik. Az intézmények tehát tévedhetnek a jövőt illetően anélkül, hogy az összetett gazdasági helyzetek értékelésére vonatkozó hatáskörük gyakorlása során tévesen alkalmaznák a jogot. A Tanács szerint elengedhetetlen, hogy a kereskedelemvédelmi politika keretében a jövőbeli események összetett értékeléséért felelős illetékes hatóságok széles mérlegelési jogkörrel rendelkezzenek.

141. A Tanács emlékeztet arra, hogy az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdésében rögzített konkrét tényezők vizsgálata a kárral való fenyegetés fennállását illetően „vegyes helyzetet” tárt fel. E rendelkezés pontos szövegére és az uniós intézményeknek a kereskedelemvédelmi kérdésekben fennálló széles mérlegelési jogkörére tekintettel az uniós intézmények jogosultak voltak arra, hogy e jogkörükkel élve megállapítsák a kárral való fenyegetés fennállását.

142. A Tanács kifejti, hogy az intézmények a jelen esetben – szokatlan módon, de a megfelelő ügyintézésre törekedve – éppen a vizsgálati időszak végén fennálló helyzet „vegyes” jellegére tekintettel kísérték a vizsgálati időszak végét követő időszakban továbbra is figyelemmel az uniós piacon fennálló helyzetet, figyelmüket a körülmények változására és a főbb gazdasági mutatókra összpontosítva.

143. Ezért az intézmények nem tévedtek a jövőt illetően. A Tanács ugyanis hangsúlyozza, hogy a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó adatok azt mutatják, hogy a piac szűkülni kezdett, ami meghatározó elemet jelent annak megállapítása szempontjából, hogy az értékelés elvégzésének időpontjában kárral való fenyegetés állt fenn. Az uniós fogyasztás jelentősen és az ideiglenes rendeletben előrejelzettnél gyorsabban csökkenni kezdett, hiszen a vizsgálati időszak végétől 2009 márciusáig közel 30%-kal csökkent. Ezenkívül a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó adatok megerősítik, hogy a Kínából származó dömpingelt behozatalok piaci részesedése növekvőben van. A Kínából származó dömpingelt behozatalok piaci részesedése közel 18%-kal nőtt, ami megerősíti az ideiglenes rendeletben szereplő előrejelzéseket. Végezetül és főként, az uniós gazdasági ágazat termelése, a mintába felvett társaságok kapacitásainak kihasználása, az uniós piacon történő értékesítések, valamint a nyereségesség a vizsgálati időszakot követő időszakban érezhetően csökkent.

144. Következésképpen a Tanács véleménye szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 91. pontjában tévedett, amikor megállapította, hogy az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdésében rögzített tényezőknek a vitatott rendeletben elvégzett átfogó értékelésében eltérések és hiányosságok mutatkoznak.

145. Az ArcelorMittal és társai úgy vélik, hogy a Törvényszék megsértette mind az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdését, mind e rendelet 6. cikkének (1) bekezdését azáltal, hogy az érvelését a vizsgálati időszak utáni adatok és a vizsgálati időszak alatt gyűjtött adatok közötti eltérésekre alapította. Az ilyen, a vizsgálati időszak utáni adatok még a kárral való fenyegetés vizsgálatával összefüggésben sem megbízhatóak, mivel azok az érdekelt gyártóknak a dömpingellenes eljárás megindítását követő magatartását tükrözik. Az ilyen adatok csak akkor használhatók fel, ha azt mutatják, hogy a dömpingellenes vámok bevezetése nyilvánvalóan nem volt megfelelő. Márpedig nem ez a helyzet.

146. Ilyen körülmények között az ArcelorMittal és társai úgy vélik, hogy nem szükséges annak eldöntése, hogy a Tanács jogosult volt-e a vizsgálati időszak utáni adatok elemzésére. Ugyanis nem bír jelentőséggel, hogy ezek az adatok megerősítik a Bizottság által az ideiglenes rendeletben a vizsgálati időszak adatai alapján megfogalmazott előrejelzéseket. Következésképpen, még ha a Tanács tévesen állapította is meg, hogy a vizsgálati időszak utáni adatok megerősítik az ideiglenes rendelet következtetéseit, ez a hiba nem vezethet a vitatott rendelet megsemmisítéséhez.

147. Ezenfelül az ArcelorMittal és társai előadják, hogy a Törvényszék több tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot, amikor az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésében rögzített és az uniós intézmények által a kárral való fenyegetés megállapítása érdekében alkalmazott tényezőket vizsgálta.

148. E kifogások az intézmények által figyelembe vett és a Törvényszék által a megtámadott ítélet 72–90. pontjában vizsgált három tényezőt érintenek. Ezeket az egyes szóban forgó tényezők vizsgálata során részletesebben be fogom mutatni (lásd a jelen indítvány 199., 219. és 238. pontját).

149. A Hubei elsődlegesen arra hivatkozik, hogy ezek a jogalapok elfogadhatatlanok. Egyrészről, amikor a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a vizsgálati időszak utáni adatokat vizsgált, ezzel egy az elsőfokú jogvita tárgyát kiterjesztő új jogalapot kísérelnek meg előterjeszteni. Másrészről az ArcelorMittal és társai azon kifogásait illetően, amelyek a Törvényszék által az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésében rögzített tényezőket illetően végzett vizsgálatra vonatkoznak, meg kell állapítani, hogy ezek az elsőfokú bíróság által a tényekre vonatkozóan elvégzett értékelés vitatására irányulnak, ami nem tartozik a bíróság által a fellebbezési eljárás keretében végzett felülvizsgálat körébe.

150. A Hubei másodlagosan azon véleményének ad hangot, hogy e jogalapok megalapozatlanok. Először is előadja, hogy a kárral való fenyegetés elemzése nem követeli meg az intézményektől a jövőbeli események értékelését. Az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy az elemzésnek tényeken, és „nem csupán állításon, feltételezésen vagy távoli eshetőségen kell alapulnia”. E tekintetben a Hubei hangsúlyozza, hogy a Tanács elismeri, hogy az intézmények elemzése a kárral való fenyegetés fennállását illetően legfeljebb „vegyes helyzetet” tárt fel. Márpedig nem nyert megállapítást, hogy a Törvényszék az elé terjesztett bizonyítékokat nyilvánvalóan elferdítette volna, vagy tévesen alkalmazta volna a jogot.

151. Végül a Hubei szerint a Törvényszék teljes mértékben jogosult volt arra, hogy a vizsgálati időszak utáni adatokat vizsgálja, mivel az intézmények hivatkoztak ezekre az adatokra és azokat felhasználták, ellenkező esetben pedig az intézmények döntései kikerülnének a bírósági felülvizsgálat alól. Amint az a jelen esetben megállapítható, ezek az adatok szorosan kapcsolódnak a kárral való fenyegetés átfogó értékeléséhez, és nem választhatók el ettől az elemzéstől, amennyiben azt mutatják, hogy a dömpingellenes vám bevezetése nyilvánvalóan nem megfelelő.

152. Egyebekben a Hubei előadja, hogy az intézmények nem hagyhatnak egyszerűen jóvá valamely ideiglenes rendeletben megfogalmazott előrejelzéseket azon az alapon, hogy abban az időpontban, amikor e rendeletet elfogadták, azok helytállók voltak. Az intézményeknek ellenőrizniük kell, hogy ezek az előrejelzések a végleges rendelet elfogadásakor is helytállók-e, a rendelkezésre álló további információkra és az intézmények általi vizsgálatot követően előadott érvekre tekintettel.

153. Végül a Hubei úgy véli, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésében felsorolt tényezők vizsgálta során. A Hubei különösen emlékeztet arra, hogy a vizsgálati időszak utáni adatokra tekintettel a kínai behozatalok 0,7%-os növekedése nem minősíthető e cikk értelmében „jelentős mértékű” növekedésnek.

2. Elemzés

154. A fellebbezők által hivatkozott e jogalapok lényegét két alapvető kérdés alkotja.

155. Egyrészről ellenőrizni kell, hogy a Törvényszék jogosan vizsgálta-e felül a kárral való fenyegetésre vonatkozó megállapításokat a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó releváns adatokra tekintettel. Másrészről abban az esetben, ha erre igenlő választ kell adni, meg kell állapítani, hogy a Törvényszék nem alkalmazta-e tévesen a jogot akkor, amikor ellenőrizte az intézményeknek az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésében felsorolt négy tényező vizsgálatához kapcsolódó értékelését.

156. Véleményem szerint mindezek előtt el kell utasítani az e jogalapok elfogadhatatlanságára vonatkozó, a Hubei által előterjesztett kifogást.

a) A Hubei által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogásokról

157. Emlékeztetek arra, hogy a Hubei elsősorban azon jogalap új jellegére hivatkozik, amely szerint a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a vizsgálati időszak utáni adatokat vett figyelembe az intézmények által a kárral való fenyegetés fennállására vonatkozóan levont következtetések jogszerűségének értékelése érdekében.

158. A fellebbezési eljárás keretében a Bíróság hatásköre az első fokon eljáró bíróság előtt megvitatott jogalapokra vonatkozó jogi döntés értékelésére korlátozódik. A Bíróságnak tehát csak annak vizsgálatára van hatásköre, hogy a fellebbezésben található érvelés a megtámadott ítélet valamely téves jogalkalmazását azonosítja-e.[27]

159. A jelen esetben a Törvényszék a vizsgálati időszak utáni adatokat annak érdekében vette figyelembe, hogy válaszoljon a Hubei elsőfokú eljárásban előterjesztett, az intézmények következtetései és a releváns gazdasági adatok közötti ellentmondásokra alapított kifogására. Mivel a Törvényszék ezen adatok figyelembevételével helyt adott az előtte megvitatott jogalapnak, és mivel ezt az értékelést kifogásolják a fellebbezők, ez utóbbiak véleményem szerint szükségképpen jogosultak a Törvényszék által elfogadott megoldás megalapozottságának kifogásolására.

160. Másodsorban a Hubei előadja, hogy az ArcelorMittal és társai azon kifogásai, amelyek a Törvényszék által az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésében felsorolt tényezőkre vonatkozóan elvégzett vizsgálat ellen irányulnak, elfogadhatatlanok, mivel azok célja kizárólag az, hogy a Bíróságtól a tények újraértékelését kérjék.

161. Anélkül, hogy e szakaszban szükség lenne az ArcelorMittal és társai által előadott érvek vizsgálatára, nyilvánvaló egyrészről, hogy a Hubei kifogása legfeljebb az előbbiek által a fellebbezésükben előadott, itt vizsgált jogalapok részleges elfogadhatatlanságának megállapításához vezethet. Másrészről, mivel a fellebbezési eljárásban a Bíróság hatásköre a jogkérdésekre korlátozódik, az ArcelorMittal és társai által előadott kifogásokat csak ezzel a fenntartással kell vizsgálni.

162. A Hubei által előadott elfogadhatatlansági kifogások elutasítását követően először meg kell vizsgálni, hogy Törvényszék megsértette-e az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdését és 6. cikkének (1) bekezdését, amint azt a fellebbezők állítják, amikor a vizsgálati időszak utáni adatokat vett figyelembe az intézmények azon megállapítása jogszerűségének a felülvizsgálata érdekében, amely szerint a vizsgálati időszak végén kárral való fenyegetés állt fenn.

b) A vizsgálati időszak utáni adatoknak a Törvényszék általi, a kárral való fenyegetés fennállása jogszerűségének a felülvizsgálata keretében való figyelembevételéről

163. E kifogás vizsgálata érdekében először emlékeztetni kell a kárral való fenyegetés intézmények általi megállapításának sajátosságaira.

164. Amint azt már jeleztem, a kárral való fenyegetés keretében a ténylegesen elszenvedett kár *per definitionem* (még) nem következett be.

165. Ennélfogva, amint azt a Tanács is elismeri, a kárral való fenyegetés fennállására való következtetéshez nem csupán a tények megállapítása, hanem annak elemzése is szükséges, hogy bizonyos (az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése szerint előre látható és közeli) jövőbeli események milyen valószínűséggel fognak bekövetkezni, olyan helyzetet teremtve, amelyben a dömpingellenes

27 — Lásd többek között: Bizottság kontra Girardot ítélet (C-348/06 P, EU:C:2008:107, 49. pont); Tanács kontra Bamba ítélet (C-417/11 P, EU:C:2012:718, 40. pont).

intézkedések elfogadása nélkül kár keletkezne. A kárral való fenyegetés fennállásának megállapítása érdekében az intézményeknek például vizsgálniuk kell, hogy fennáll-e az uniós piacra irányuló dömpingelt behozatal jelentős mértékű növekedése, „amely a behozatal lényeges megnövekedését valószínűsíti” (az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének a) pontja).

166. Nyilvánvaló, hogy az ilyen, a jövőre vonatkozó elemzés bizonyos mértékű bizonytalanságot foglal magában a jövőbeli események bekövetkezését illetően, azonban annak veszélyével is jár, hogy a harmadik országbeli gazdasági szereplőket önkényes, tisztán protekcionista jellegű intézkedések elfogadásának teszi ki. [28]

167. Noha az intézmények széles mérlegelési jogkörére tekintettel véleményem szerint a bizonytalanságok általában elfogadhatók, a Bíróság az összefonódások ellenőrzése területén, ahol szükség van a jövőre vonatkozó elemzésre, már megállapította, hogy az ilyen elemzést „nagy figyelemmel” kell végezni, éppen amiatt, hogy olyan események előrejelzéséről van szó, amelyek a jövőben több-kevesebb valószínűséggel bekövetkeznek, amennyiben nem születik a tervezett összefonódást tiltó határozat. [29]

168. Álláspontom szerint a jelen esetben ebben az összefüggésben kell értelmezni azt, hogy az intézmények a vizsgálati időszak utáni adatokat vettek figyelembe. Azt kellett ugyanis értékelniük, hogy a vitatott rendelet elfogadásakor megerősítést nyertek-e az ideiglenes rendeletben szereplő azon előrejelzések, amelyek védintézkedések elfogadásának hiányában a kárral való fenyegetés kárrá alakulásával járó események bekövetkezésének valószínűségére vonatkoztak.

169. Ennek ellenőrzése a vizsgálati időszak utáni adatok figyelembevételét jelentette annak érdekében, hogy az intézmények ne csupán a vitatott rendelet elfogadása napjához képest több mint egy évvel korábbi gazdasági adatokon alapuló előrejelzésekre támaszkodjanak. [30]

170. Egyébiránt ez lényegében kitűnik a vitatott rendelet (57) preambulumbekezdéséből, ahol a Tanács megjegyezte, hogy a kárral való fenyegetéssel összefüggésben a vizsgálatot folytató hatóság „ellenőrizheti, hogy a vizsgálati időszak vége után bekövetkező események megerősítik-e az ideiglenes szakaszban a kárveszéllyel kapcsolatban tett megállapításokat”.

171. Ez a megközelítés számomra teljes mértékben jogszerűnek és megfelelőnek tűnik.

172. Ami a jogszerűséget illeti, igaz, hogy az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdése, amely a dömpingre és a kárra vonatkozó vizsgálattal foglalkozik, úgy rendelkezik, hogy a „vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó információkat rendszerint nem lehet figyelembe venni”.

173. Amint azt az ArcelorMittal és társai említik, az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdésében rögzített szabály, amely szerint a vizsgálati időszak utáni adatokat rendszerint nem lehet figyelembe venni, a vizsgálati eredmények reprezentativitásának és megbízhatóságának a biztosítását célozza annak garantálása útján, hogy azon elemeket, amelyeken a dömping és a kár megállapítása alapszik, ne befolyásolja az érdekelt gyártóknak a dömpingellenes eljárás megindítását követő magatartása. [31]

28 — E témáról lásd különösen: Soprano, R., „The Threat of Material Injury in Antidumping Investigations: a Threat to Free Trade”, *The Journal of World Investment & Trade*, 1. szám, 2010, 9. o.

29 — Lásd: Bizottság kontra Tetra Laval ítélet (C-12/03 P, EU:C:2005:87, 42. pont).

30 — Emlékeztetek arra, hogy a vizsgálati időszak végét 2008. június 30. jelentette, míg a vitatott rendeletet 2009. szeptember 24-én fogadták el.

31 — Lásd ebben az értelemben többek között: Nanjing Metalink kontra Tanács ítélet (T-138/02, EU:T:2006:343, 59. pont); Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács ítélet (T-192/08, EU:T:2011:619, 223. pont).

174. Mindazonáltal – a Törvényszék által lényegében néhány ügyben megállapítottakhoz hasonlóan – úgy vélem, hogy a „rendszerint” határozószó használatával az alaprendelet 6. cikkének (1) bekezdése feljogosítja az intézményeket a vizsgálati időszakot követő időszak adatainak figyelembevételére, sőt, megköveteli az ilyen adatok vizsgálatát, amennyiben azok olyan új fejleményeket fedhetnek fel, amelyek miatt a dömpingellenes vám tervezett bevezetése nyilvánvalóan nem megfelelővé válna. [32]

175. A jelen ügyben, mivel egyrészről a kárral való fenyegetés vizsgálata a jövőre vonatkozó jellegű elemzéssel jár, és másrészről az ilyen fenyegetés fennállásának, csakúgy mint a tényleges kár fennállásának, abban az időpontban kell megállapíthatónak lennie, amikor (ideiglenes vagy végleges) védintézkedést fogadnak el, [33] véleményem szerint az intézmények feladata annak ellenőrzése, hogy a végleges dömpingellenes vám bevezetésekor az ideiglenes rendeletben elvégzett elemzésből eredő előrejelzések megerősítést nyertek-e és igazolhatják-e ezen dömpingellenes vám bevezetését.

176. Ebből a szempontból, és a kárral való fenyegetéssel összefüggésben az intézmények tehát véleményem szerint nem csupán jogosultak a vizsgálati időszak utáni adatok figyelembevételére, hanem ez számukra kifejezetten ajánlott is.

177. Az intézményeknek e keretek között jogosultnak kell lenniük annak vizsgálatára, hogy az ilyen adatok kellően reprezentatívak és megbízhatók-e, és ha nem ez a helyzet, akkor ki kell fejteniük, hogy mely okok alapján vonják kétségbe, illetve adott esetben vetik el ezeket az adatokat teljes mértékben vagy részben.

178. A jelen esetben az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy az intézmények az alapul vett, a vizsgálati időszak utáni adatok reprezentativitásával és megbízhatóságával kapcsolatban kétségeket fogalmaztak volna meg.

179. Ha az intézmények jogszerűen figyelembe vettek a vizsgálati időszak utáni adatokat, amelyeket reprezentatívaknak és megbízhatóknak tartanak – amit a felek nem vitattak –, nem kifogásolható, hogy a Törvényszék ellenőrizte, hogy az intézmények megalapozottan tekintették-e úgy, hogy az említett adatok megerősítik az ideiglenes rendeletben a kárral való fenyegetés fennállását illetően megfogalmazott előrejelzéseket.

180. Azzal ellentétben ugyanis, amit a fellebbezők szintén sugallni látszanak, a vizsgálati időszak utáni adatoknak az intézmények általi felhasználása nem zárható ki a Törvényszék által gyakorolt bírósági felülvizsgálat köréből. Így különösen, amint azt a fenti 64. pontban már hangsúlyoztam, e felülvizsgálatnak ki kell terjednie a gazdasági jellegű adatokra vonatkozóan az intézmények által alkalmazott értelmezés felülvizsgálatára is, ami magában foglalja az intézmények által elfogadott bizonyítékok pontosságának, azok megbízhatóságának és koherenciájának vizsgálatát, de annak ellenőrzését is, hogy e bizonyítékok az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő releváns adatok teljes körét képezik-e, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket.

181. Az ilyen vizsgálat számomra még fontosabbnak tűnik, ha a kárral való fenyegetés fennállásának vizsgálatához szükséges, a jövőre vonatkozó elemezésről van szó. [34]

182. Elismerem, hogy – amint azt a Tanács állítja – az intézmények tévedhetnek a jövőt illetően anélkül, hogy szükségképpen téves jogalkalmazásról vagy nyilvánvaló értékelési hibáról lenne szó.

32 — Lásd ebben az értelemben többek között: Sinochem Heilongjiang kontra Tanács ítélet (T-161/94, EU:T:1996:101, 88. pont); Nanjing Metalink kontra Tanács ítélet (T-138/02, EU:T:2006:343, 61. pont); HEG és Graphite India kontra Tanács ítélet (T-462/04, EU:T:2008:586, 67. pont).

33 — Lásd ebben az értelemben többek között: Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon és társai kontra Tanács ítélet (C-121/86, EU:C:1989:596, 34. és 35. pont); Industrie des poudres sphériques kontra Tanács ítélet (C-458/98 P, EU:C:2000:531, 90. pont).

34 — Lásd analógia útján, az összefonódások ellenőrzése területén végzett jövőre vonatkozó elemzéssel: Bizottság kontra Tetra Laval ítélet (C-12/03 P, EU:C:2005:87, 39. pont); Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítélet (T-471/11, EU:T:2014:739, 136. pont).

183. Mindazonáltal attól kezdve, hogy az intézmények – megalapozottan – a vizsgálati időszak utáni elemeket vesznek figyelembe a kárral való fenyegetés fennállásának megállapítása és végleges dömpingellenes vám kivetése érdekében, a Törvényszéknek jogosultnak kell lennie arra, hogy ellenőrizze, hogy ezek az elemek a jogilag megkövetelt módon alátámasztják-e a Bizottság azon előrejelzéseit, amelyekre tekintettel ideiglenes védintézkedéseket fogadott el.

184. Következésképpen nem gondolom, hogy amennyiben abban az időpontban, amikor a Tanácsnak végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló rendeletet kell elfogadnia, a vizsgálati időszak utáni elemek nem támasztják alá a Bizottság által az ideiglenes rendeletben végzett, a jövőre vonatkozó elemzést, a Tanács mégis jogosult lenne arra, amint azt állítja, hogy mérlegelési jogkörével élve megállapítsa a kárral való fenyegetés fennállását, és végleges dömpingellenes vámot vessen ki.

185. Ez a meggyőződés több megfontoláson alapul.

186. Először is, amint azt a fenti 173. pontban már jeleztem, a kárral való fenyegetés fennállásának, csakúgy mint a tényleges kár fennállásának, abban az időpontban kell megállapíthatónak lennie, amikor – akár ideiglenes, akár végleges – védintézkedést fogadnak el. Ha a bizonyítékok nem teszik lehetővé a Bizottság eredeti előrejelzéseinek megerősítését, a jelentős kár bekövetkezése távolodni látszik, tehát nem tűnik indokoltnak a végleges dömpingellenes vámok kivetése.

187. Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdése előírja, hogy a jelentős kárral való fenyegetés megállapításának tényeken, és nem csupán állításon, feltételezésen vagy távoli eshetőségen kell alapulnia, a körülmények olyan megváltozásának pedig, amely azt a helyzetet idézheti elő, hogy a dömping kárt okoz, világosan előre láthatónak és közvetlennek kell lennie.

188. Végül harmadszor a Tanács álláspontjának elfogadása végső soron az intézményeknek az önkényes, tisztán protekcionista jellegű védintézkedések elfogadására való feljogosítását jelentené. Márpedig az alaprendelet önmagában a dömpinget nem tiltja, csupán azt a dömpinget, amely az uniós gazdasági ágazatnak jelentős kárt okoz vagy azzal fenyeget. Ennélfogva úgy vélem, hogy amennyiben a bizonyítékok alapján nem lehet kellően magas fokú valószínűséggel arra következtetni, hogy jelentős kárral való fenyegetés áll fenn, az intézményeknek ebből még a végleges dömpingellenes rendelet elfogadásának szakaszában is egyszerűen le kell vonniuk a következtetéseket, és tartózkodniuk kell attól, hogy elfogadják az eredetileg tervezett védintézkedéseket.

189. Ilyen körülmények között úgy vélem, hogy a Törvényszék nem sértette meg sem az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdését, sem annak 6. cikke (1) bekezdését, amikor a vizsgálati időszak utáni, a vitatott rendeletben maguk az intézmények által szintén tekintetbe vett adatokat vett figyelembe annak érdekében, hogy felülvizsgálja az intézmények kárral való fenyegetés fennállására vonatkozó megállapításának jogszerűségét.

190. Most azt kell megvizsgálni, hogy a Törvényszék – amint azt az ArcelorMittal és társai állítják – több tekintetben is tévesen alkalmazta-e a jogot akkor, amikor ellenőrizte az intézményeknek az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdésében felsorolt négy tényező vizsgálatához kapcsolódó értékelését.

c) Az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdésében felsorolt négy tényező vizsgálatára vonatkozóan az intézmények által elvégzett értékelés felülvizsgálata során a Törvényszék által állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazásról

191. Az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének második albekezdése nem kimerítő jelleggel négy tényezőt sorol fel, amelyeket az intézményeknek a jelentős kárral való fenyegetés fennállásának megállapítása érdekében vizsgálniuk kell.

192. Amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 70. pontjában összefoglalta, e tényezők a dömpingelt behozatal alakulására (a 3. cikk (9) bekezdése második albekezdésének a) pontja), az exportálók meglévő többletkapacitására (a b) pont), a dömpingelt behozatal árára (a c) pont), valamint a szóban forgó termék készletszintjére (a d) pont) vonatkoznak.

193. Az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének harmadik albekezdése pontosítja, hogy a tényezők közül önmagában egyik fennállása sem adhat szükségszerűen döntő útmutatást, de az összes számba vett tényező megléte arra enged következtetni, hogy a közeljövőben növekedni fog a dömpingelt kivitel, és amennyiben nem kerül sor védintézkedésekre, jelentős kár keletkezik.

194. A jelen ügyben, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 70. pontjában megállapította, az intézmények az első három tényezőt vizsgálták, mivel a Tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy a készletszint nem volt meghatározó a kárral való fenyegetés elemzése tekintetében.

i) Az első tényező (az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének a) pontja) vizsgálatát érintő téves jogalkalmazásról

– A Törvényszék megfontolásai

195. Az intézmények által figyelembe vett és a Törvényszék által vizsgált *első* tényezőt illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 72. pontjában először is felidézte a Bizottságnak a vitatott rendeletben megerősített előrejelzéseit, amelyek szerint „[a] dömpingelt kínai import piaci részesedésének növekedése […] elkerülhetetlennek tűnik, [és] e dömpingelt import nyomása [az uniós piacon] valószínűleg nagy mértékben nőni fog”.

196. A Törvényszék mindazonáltal megállapította, hogy a vitatott rendeletben szereplő adatok értelmében a Kínából származó behozatalok volumene a vizsgálati időszakot követő időszakban nagyon erőteljesen csökkent abszolút értékben (24,6%-os csökkenés), míg a behozataloknak megfelelő piaci részesedés növekedése viszonylag csekély volt ebben az időszakban, nevezetesen 0,7 százalékpont (a megtámadott ítélet 73. pontja).

197. Érvelése végén a Törvényszék megállapította, hogy jelentős különbség van a Bizottságnak az ideiglenes rendelet szakaszában tett előrejelzései és a vizsgálati időszak utáni időszak adatai között, amelyeket a Tanács figyelembe vett a vitatott rendeletben. A Törvényszék, emlékeztetve arra, hogy az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének értelmében az első tényező megköveteli a dömpingelt behozatal jelentős mértékű növekedését, amely a behozatal lényeges növekedését valószínűsíti, megállapította, hogy magának a Tanácsnak a vitatott rendeletben tett megállapításai, amelyek szerint a Kínából származó behozatalok relatív értékben „enyhe növekedést” mutattak a vizsgálati időszakot követő időszakban, nem támasztják alá azt a megállapítást, miszerint a jelen ügyben fennállt a behozatal „lényeges” növekedésének valószínűsége. A Törvényszék továbbá a Kínából származó behozataloknak megfelelő piaci részesedés 0,7 százalékpontos növekedését összevetette az uniós gazdasági ágazat termelésének megfelelő piaci részesedés 0,1 százalékpontos csökkenésével a vizsgálati időszakot követő időszakban (a megtámadott ítélet 78. pontja).

198. Ennélfogva a Törvényszék azt a következtetést vonta le, hogy az első tényező a Bizottságnak a Tanács által a vitatott rendeletben megerősített előrejelzései és a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó releváns adatok közötti eltérést mutat (a megtámadott ítélet 91. pontja).

– Az ArcelorMittal és társai érveinek összefoglalása

199. Az ArcelorMittal és társai lényegében azt állítják, hogy a Törvényszék azáltal, hogy a Kínából származó behozatal mennyiségét illetően csak eltéréseket, és nem nyilvánvaló értékelési hibát állapított meg, tévesen állapította meg, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdését. Azt állítják továbbá, hogy a Törvényszék nem vizsgálta a vitatott rendelet (68) preambulumbekezdésében szereplő értékelések egy részét, valamint, hogy nem a Törvényszék feladata annak megállapítása, hogy a dömpingelt behozatalok piaci részesedése növekedésének mértéke „elegendő” volt-e.

– Értékelés

200. Az ArcelorMittal és társai érvelését véleményem szerint el kell utasítani.

201. Először is, amint azt a megtámadott ítélet 92. pontja kifejezetten jelzi, a Törvényszék különösen a kárral való fenyegetés fennállásának megállapítását lehetővé tevő három tényező vizsgálatára vonatkozó „tényezők összességére” figyelemmel állapította meg, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdését.

202. Az ArcelorMittal és társai tehát tévesen értelmezik a megtámadott ítéletet, amikor azt állítják, hogy a Törvényszék kizárólag a behozatalok mennyiségére vonatkozó első tényezőhöz kapcsolódó eltérésekre alapította annak megállapítását, hogy a Tanács megsértette az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdését.

203. Ezt követően meg kell állapítani, hogy amint azt már jeleztem, a bírósági felülvizsgálat, amelynek elvégzésére a Törvényszék jogosult, kiterjed a gazdasági jellegű adatokra vonatkozóan az intézmények által alkalmazott értelmezés felülvizsgálatára, ami magában foglalja a bizonyítékok koherenciájának, valamint annak ellenőrzését, hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket.

204. A vizsgálat, amelyet a Törvényszéknek el kell végeznie, tehát nem kizárólag a vitatott rendeletben található esetleges nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozik, hanem többek között a tények jogi minősítésére is. Ráadásul a Törvényszék nem köteles valamely meghatározott típusú hiba, például a külön-külön vizsgált egyes tényezőkre vonatkozó nyilvánvaló értékelési hiba azonosítására annak érdekében, hogy adott esetben megállapítsa az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének megsértését. Ezzel szemben az ilyen hiba kitűnhet a figyelembe vett tényezők összességének átfogó vizsgálatából.

205. Egyébiránt a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor felidézte az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének az első tényezőkre vonatkozó szövegét, amely szerint lényegében a dömpingelt behozatal növekedése valószínűségének jelentősnek kell lennie, és megvizsgálta, hogy a Tanács által felhasznált bizonyítékok, beleértve a vizsgálati időszak utáni adatokat is, alátámasztják-e a következtetést, amelyet ez az intézmény a vitatott rendeletben levont.

206. Végül az indokolásnak a vitatott rendelet (68) preambulumbekezdésében szereplő bizonyos részek tekintetében fennálló hiányára alapított érvet illetően pontosítani kell, hogy ebben a preambulumbekezdésben a Tanács megállapítja, hogy „a kínai behozatal mértéke károkozással fenyegetett [helyesen: a károkozással való fenyegetés egy elemének tekinthető], még abban az esetben is, ha a behozatal volumene a felhasználásnál nagyobb arányban kezdene csökkenni, mivel már maga az a tény, hogy a csökkenő felhasználás közegében jelentős mennyiségű alacsony árú kínai termék van jelen a piacon, erősen lenyomhatja az általános árszintet”. A Tanács ehhez hozzátette, hogy „[a]z alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésében említett tényezők egyike sem képes egyébként döntő útbaigazítást adni a kárral való fenyegetés meglétéről. Az összes tényezőt együttesen kell vizsgálni.”

207. Igaz, hogy – amint arra az ArcelorMittal és társai rámutatnak – a megtámadott ítélet nem tartalmaz semmilyen értékelést a vitatott rendelet szóban forgó preambulumbekezdésének e részeire vonatkozóan, noha a Törvényszék érvelését ugyanezen preambulumbekezdés más részeire alapította, így különösen a vizsgálati időszak utáni adatokra vonatkozó részekre.

208. Ugyanakkor nem gondolom, hogy a Törvényszék e részleges mulasztása a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezethetne.

209. A vitatott rendelet (68) preambulumbekezdésének utolsó, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének értelmezésére vonatkozó részét illetően a Törvényszéket véleményem szerint nem terhelte semmilyen konkrét kötelezettség arra vonatkozóan, hogy e pontra válaszoljon, mivel az első tényezőnek az intézmények általi értékeléséhez kapcsolódó puszta következetlenségek alapján nem állapította meg e cikknek a Tanács általi megsértését.

210. Ami a vitatott rendelet (68) preambulumbekezdésének közvetlenül ez előtti részét illeti, annak egyszerű olvasatából kitűnik, hogy az – amint azt a „tekint” ige „-ható, -hető” képzővel ellátott alakjának használata is mutatja – egyszerű elméleti feltételezést jelentett, amelyet már az ideiglenes rendelet szakaszában megfogalmaztak, és a jövőre nézve a kárral való fenyegetés egy lehetséges elemeként jellemeztek.

211. Márpedig, noha igaz, hogy a Törvényszéknek indokolnia kell ítéleteit, ez a kötelezettség nem értelmezhető úgy, hogy a Törvényszék köteles lenne részletekbe menően válaszolni a felek minden egyes érvére, különösen ha azok nem kellően világosak és pontosak, és nincsenek részletes bizonyítékokkal alátámasztva.[35] Mivel a kárral való fenyegetésnek tényeken, és a körülmények előre látható és közeli megváltozásán kell alapulnia, és az ArcelorMittal és társai nem állítják, hogy az ezen feltételezést alátámasztó részletes bizonyítékokat terjesztettek volna elő, különösen a vizsgálati időszak utáni adatoknak az intézmények általi vagy Törvényszék előtti figyelembevételével összefüggésben, számomra úgy tűnik, hogy a Törvényszék nem volt köteles kifejezetten figyelembe venni ezt a feltételezést, amikor azt vizsgálta, hogy kellően meggyőző-e az első, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének a) pontjában szereplő tényezőre vonatkozó gazdasági adatoknak az intézmények által végzett elemzése.

212. Ezért javaslom az ArcelorMittal és társai által az említett tényezőre vonatkozóan előterjesztett kifogás elutasítását.

ii) A második, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének b) pontjában szereplő tényezőre vonatkozó téves jogalkalmazásról

213. A *második*, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének b) pontjában szereplő tényező „az exportőr elegendő szabad kapacitás[ára] vagy e kapacitás közeli és lényeges mértékű megnövekedés[ére vonatkozik], amely a […] dömpingelt kivitel jelentős növekedését valószínűsíti, figyelembe véve, hogy az exporttöbblet felvételére rendelkezésre állnak-e más exportpiacok”.

– A Törvényszék megfontolásai

214. A megtámadott ítélet 79. pontjában a Törvényszék először is megjegyezte, hogy az intézmények a kínai exportőrök tényleges értelemben vett szabad termelési kapacitását és a kínai export uniós piacra való átirányításának kockázatát elemezték.

35 — Lásd többek között: Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ítélet (C-404/04 P, EU:C:2007:6, 90. pont); Lafarge kontra Bizottság ítélet (C-413/08 P, EU:C:2010:346, 41. pont).

215. A Törvényszék ezt követően a megtámadott ítélet 81. pontjában emlékeztetett arra, hogy amikor az intézmények az exportnak az Unió felé történő átirányítása kockázatát értékelik, nemcsak más exportpiacokat kell figyelembe venniük, hanem a belső fogyasztás esetleges megváltozását is az exportáló országban.

216. A Törvényszék, miután megjegyezte, hogy az ideiglenes rendeletben a Bizottság azt jelezte előre, hogy várható, hogy a Kínában újonnan létrehozott többletkapacitások jelentős része az európai piacra fog irányulni, amit a Tanács a vitatott rendeletben bármilyen más kiegészítő tényező hozzáadása nélkül megerősített (a megtámadott ítélet 82. pontja), megállapította, hogy az intézmények „elemzésükben nem vették figyelembe, hogy »az exporttöbblet felvételére rendelkezésre állnak-e más exportpiacok«, amint azt az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdése megköveteli". Noha a Törvényszék pontosította, hogy a Bizottság azért említette meg az Egyesült Államokat, Algériát és Dél-Koreát, hogy rámutasson arra, hogy ezen országok mekkora részt képviselnek a teljes kínai export vonatkozásában, és felidézte, hogy különösen az USA piacának jelentős zsugorodása volt várható, a Törvényszék mindazonáltal jelezte, hogy „[a]z említett piacok változását és e piacoknak az exporttöbblet felvételére vonatkozó képességét illetően semmiféle konkrét adat nem került hivatkozásra". Ehhez hozzátette, hogy „amennyiben – amint azt az intézmények állítják – a termelési kapacitás, valamint az export volumene növekedett Kínában (az ideiglenes rendelet (118) preambulumbekezdése), és ugyanakkor a fent említett három ország részesedése a teljes kínai exportban növekedett, amint az az ideiglenes rendelet (119) preambulumbekezdéséből következik, ez azt jelenti, hogy az e három ország felé irányuló export volumene is emelkedett". A Törvényszék ezenkívül úgy vélte, hogy a Bizottság azon következtetését, miszerint az export az uniós piacra fog irányulni, össze kell vetni azzal a ténnyel, hogy az intézmények az uniós piacon a kereslet jelentős szűkülésére számítottak, amely tényező nem volt megtalálható az intézmények elemzésében (a megtámadott ítélet 83. pontja).

217. Végül a megtámadott ítélet 84. és 85. pontjában a Törvényszék hangsúlyozta, hogy az intézmények egyáltalán nem hivatkoztak egyrészről a kínai belső piacra, és arra, hogy e piac esetlegesen képes-e a többletkapacitások felvételére, és másrészről az ár tekintetében legkomolyabb – 2006 óta dömpingellenes vámmal sújtott – orosz és ukrán versenytársak egyidejű eltűnésére, amely legalábbis részben megmagyarázhatta az Unióba irányuló kínai export százalékos növekedését a figyelembe vett időszakban.

218. A Törvényszék tehát megállapította, hogy az intézményeknek a második tényezőre vonatkozó elemzése „a figyelembe veendő elemeket illetően hiányos" volt (a megtámadott ítélet 91. pontja).

– Az ArcelorMittal és társai érveinek összefoglalása

219. Az ArcelorMittal és társai lényegében megjegyzik, hogy a Törvényszék nem cáfolta az ideiglenes rendelet (117) preambulumbekezdésében szereplő azon megállapításokat, amelyek szerint Kínában jelentős szabad termelési kapacitás van, ami elegendő a második, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének b) pontjában szereplő tényező fennállásának megállapításához. Az ArcelorMittal és társai szerint a Törvényszék továbbá a megtámadott ítélet 84. pontjában tévesen állapította meg, hogy az intézmények elemzése hiányos volt, mivel ez utóbbiak nem vizsgálták a kínai belső piac többletkapacitások felvételére való képességét. Márpedig ilyen elemzést végeztek a vitatott rendelet (69) és (70) preambulumbekezdésében. Végül, a Törvényszék azt követelte meg az intézményektől, hogy szolgáljanak „konkrét adatokkal" a más exportpiacoknak az exporttöbblet felvételére vonatkozó képességét illetően, amit az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdése nem követel meg, mint ahogy az Unióba irányuló export növekedésének indokait sem.

– Értékelés

220. Az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdésében szereplő második tényező véleményem szerint két lépésben elvégzendő vizsgálatot tesz szükségessé. Az első lépésben az intézményeknek meg kell vizsgálniuk, hogy van-e „az exportőr[nek] elegendő szabad kapacitása vagy [megállapítható-e] e kapacitás közeli és lényeges mértékű megnövekedése, amely a […] dömpingelt kivitel jelentős növekedését valószínűsíti”. Ezen első lépés keretében az intézményeknek meg kell vizsgálniuk, hogy az exportáló országban a tényleges és „szabad” gyártási kapacitás vagy e kapacitás közeli és lényeges mértékű megnövekedése lehet-e az ezen országon belüli kereslet alakulásának következménye. A második lépésben, amennyiben valószínű az export lényeges mértékű növekedése, az intézményeknek „figyelembe [kell venniük], hogy [ezen] exporttöbblet felvételére rendelkezésre állnak-e más exportpiacok”.

221. Ennélfogva az ArcelorMittal és társai által előadottakkal ellentétben az a puszta tény, hogy az exportáló országban jelentős mértékű szabad exportkapacitás van, önmagában nem elegendő e tényező fennállásának megállapításához; az is szükséges még, hogy ez a kapacitás az uniós piacra irányuló dömpingelt „kivitel jelentős növekedését valószínűsít[se]”. Következésképpen az a körülmény, hogy a Törvényszék nem cáfolta a vitatott rendelet (117) preambulumbekezdésében szereplő megállapítást, hatástalan.

222. Ezzel szemben álláspontom szerint az ArcelorMittalnak és társainak igazuk van akkor, amikor a megtámadott ítélet 85. pontját kifogásolva azt állítják, hogy a kivitel növekedésének okai nem relevánsak a második, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének b) pontjában szereplő tényező fennállásának vizsgálata szempontjából.

223. Mindazonáltal a Törvényszék által e tekintetben elkövetett téves jogalkalmazás nem jár következménnyel azon egyéb értékelésekre nézve, amelyek alapján megállapította, hogy az intézmények nem vették figyelembe a kárral való fenyegetés fennállásának megállapítását lehetővé tevő második tényező vizsgálatához kapcsolódó összes releváns bizonyítékot.

224. A Törvényszék ezen tényezőre vonatkozó értékelése ugyanis mindenekelőtt az intézmények nem kellően pontos elemzésén alapul az uniós piacon kívüli, a Kínából származó exporttöbblet felvételére képes más piacok kapacitását illetően, valamint a kínai belső kereslet hatásán.

225. Márpedig az első szempontot illetően véleményem szerint a Törvényszék megalapozottan állapította meg, hogy az intézményeknek a jelen esetben pontos adatokat kell szolgáltatniuk az egyesült államokbeli, algériai és dél-koreai piac alakulásáról, valamint az exporttöbblet felvételére való esetleges képességükről.

226. Egyrészről a megtámadott ítélet 83. pontjának puszta olvasatából kitűnik, hogy az ArcelorMittal és társai által előadottakkal ellentétben a Törvényszék nem követelte meg, hogy az intézmények minden lehetséges vagy elképzelhető exportpiacot megvizsgáljanak. Pusztán azt rótta fel nekik, hogy az ideiglenes rendeletben és a vitatott rendeletben általános jelleggel hivatkozott e három piacot illetően semmiféle pontos adattal nem szolgáltak. Másrészről, ha az intézmények bizonyos számú exportpiacra hivatkoznak, a kárral való fenyegetés jövőre vonatkozó elemzése keretében kellően pontos adatokkal kell szolgálniuk e piacok alakulását és a dömpingelt árukból mutatkozó exporttöbblet felvételére való képességét illetően. Attól kezdve ugyanis, hogy az intézmények azonosították e piacokat, elemzésük csak ezzel a feltétellel „veszi figyelembe” ezeket az exportpiacokat az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének b) pontja értelmében az érintett termékből mutatkozó exporttöbbletnek az uniós piac melletti esetleges alternatív piacaként. Ezek az adatok vonatkozhatnak többek között az érintett gyártók exportstratégiájára, e más exportpiacokon a kereslet alakulására vagy e más piacokon a kereskedelempolitikai védintézkedések fennállására.

227. Márpedig, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 83. pontjában lényegében megállapította, és azt a felek nem vitatták, amennyiben az ideiglenes rendeletből és a végleges rendeletből kitűnik, hogy az érintett időszakban a fent említett három piac részesedése a teljes kínai exportban növekedett, ebből logikus azt a következtetést levonni, hogy az e három piac felé irányuló kínai export volumene is emelkedett. Ezzel összefüggésben az intézményeknek képeseknek kell lenniük arra, hogy kellően pontos adatokkal szolgáljanak ahhoz, hogy a jövőre vonatkozó elemzésük keretében mégis azt a következtetést vonhassák le – amit meg is tettek –, hogy a kínai többletkapacitások, illetve az újonnan létrehozott termelési kapacitások az európai piacra fognak irányulni, ami az uniós gazdasági ágazat számára kárral való fenyegetéshez vezet.

228. Ami a kínai belső kereslet hatását illeti, az ArcelorMittal és társai véleményem szerint csupán a bizonyítékoknak a Törvényszék általi értékelését kifogásolják, anélkül hogy e bizonyítékok elferdítésére hivatkoznának, vagy azt bizonyítanák. E kifogások tehát elfogadhatatlanok.

229. Mindenesetre, a kínai belső piacra vonatkozó, a végleges rendelet (70) preambulumbekezdésében szereplő, a vizsgálati eljárásban az egyes kínai gyártók által előterjesztett észrevételekre való válaszadás érdekében megfogalmazott általános megfontolásoktól eltekintve úgy tűnik, hogy az intézmények oly módon érveltek, hogy a kínai kereslet nem létezik, mivel az ideiglenes rendelet (117)–(119) preambulumbekezdése, amelyet a vitatott rendelet megerősített, azzal egyáltalán nem foglalkozik. Márpedig sem a Tanács, sem az ArcelorMittal és társai nem vitatják, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 81. pontjában lényegében megállapította – az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének b) pontjában szereplő tényező (objektív) vizsgálata megköveteli az exportáló országban fennálló belső fogyasztás alakulásának elemzését. Véleményem szerint tehát a Törvényszék a megtámadott ítélet 84. pontjában megalapozottan rótta fel az intézményeknek, hogy nem hivatkoztak arra, hogy a kínai belső piac esetlegesen képes-e a többletkapacitások felvételére.

230. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság utasítsa el az ArcelorMittal és társai által hivatkozott, a második, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének b) pontjában szereplő tényezőre vonatkozó állítólagos téves jogalkalmazásra vonatkozó kifogásokat.

iii) A harmadik, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének c) pontjában szereplő tényezőre vonatkozó téves jogalkalmazásról

– A Törvényszék megfontolásai

231. A Törvényszék az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének c) pontjában szerepl tényező fennállását a megtámadott ítélet 86–90. pontjában vizsgálta.

232. A Törvényszék a megtámadott ítélet 86. pontjában először emlékeztetett arra, hogy a Bizottság az ideiglenes rendeletben azt állította, hogy nincs ok azt feltételezni, hogy a jelentős keresletszűküléssel jellemezhető gazdasági környezetben tendencia lehetne az alacsony árszint növekedése, éppen ellenkezőleg, az alacsony árszint várhatóan alacsony is marad, és hogy többek között az ilyen alacsony piaci árszintet valószínűleg arra fogják használni, hogy leszorítsák az uniós gyártók által kínált termékek árait, ezáltal nyomást gyakorolva mind a volumenek csökkenése, mind az alacsonyabb árszint irányába.

233. A Törvényszék ezt követően a megtámadott ítélet 87. pontjában megállapította, hogy a vizsgálati időszak utáni adatok a Bizottság állításával szemben azt mutatják, hogy a Kínából származó behozatalok ára jelentősen emelkedett a szűkülő uniós piac környezetében, és a rendelkezésre álló adatok azt mutatták, hogy ezen behozatalok ára több mint 35%-kal emelkedett a vizsgálati időszakot követő időszakban, miközben az uniós gazdasági ágazat árai 18,7%-kal emelkedtek.

234. A megtámadott ítélet 88. pontjában a Törvényszék megjegyezte, hogy a Tanács nem hivatkozik semmiféle olyan tényezőre, amely megmagyarázná azt az ellentmondást, amely az ideiglenes rendeletben említett tényezők és a vizsgálati időszakot követő időszak adatai között áll fenn. Noha a Bizottság ezt a növekedést a nyersanyagok árnövekedésének tulajdonította, amelyre utoljára 2008 októberében került sor, a Törvényszék hangsúlyozta, hogy a Tanács különösen a nyersanyagok és az energia árának változásait illetően egyáltalán nem szolgált semmiféle pontosítással vagy további magyarázattal a vizsgálati időszakot követő időszak vonatkozásában.

235. A megtámadott ítélet 90. pontjában a Törvényszék mindenesetre kifejti, hogy még azt feltételezve is, hogy ez az áremelkedés oka, ezen körülmény nem támaszthatja alá azokat a következtetéseket, amelyeket a Bizottság von le a Kínából származó behozatalok nagyon alacsony árszintjének az uniós gazdasági ágazat áraira és volumenére gyakorolt negatív hatását illetően. E tekintetben a Törvényszék megállapította, hogy figyelemmel a vizsgálati időszak utáni adatokra, az ügyben felmerült tényekből nem következik, hogy az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének c) pontja által előírt feltétel teljesültnek tekinthető. A Törvényszék hangsúlyozta továbbá, hogy az uniós gazdasági ágazat piaci részesedése a vizsgálati időszakot követő időszak során csak 0,1 százalékponttal csökkent.

236. A Törvényszék elutasította a Tanács azon érvét is, amely szerint „párhuzamok” figyelhetők meg az ármozgásokban, megállapítva továbbá, hogy az uniós gazdasági ágazat eladási ára és a Kínából származó behozatalok ára közötti eltérés a vizsgálati időszakot követő időszakban jelentősen csökkent (a megtámadott ítélet 89. pontja).

237. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a harmadik tényező vizsgálata a Bizottságnak a Tanács által a vitatott rendeletben megerősített előrejelzései és a vizsgálati időszakot követő időszakra vonatkozó releváns adatok közötti eltérést mutat (a megtámadott ítélet 91. pontja).

– Az ArcelorMittal és társai érveinek összefoglalása

238. Az ArcelorMittal és társai lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 87–90. pontjában az intézmények tényekre vonatkozó értékelését a sajátjával helyettesítette anélkül, hogy figyelembe vette volna azt a körülményt, hogy noha az uniós gyártók a vizsgálati időszakot követően emelték áraikat és megtartották piaci részesedésüket, az uniós gazdasági ágazat nyereségessége ugyanezen időszakban jelentősen csökkent, ami azt mutatja, hogy az árak valójában nyomottak voltak. Egyébiránt, bár az ArcelorMittal és társai elismerik, hogy a vizsgálati időszak utáni adatok azt mutatják, hogy a behozatalok árai és az uniós gyártók árai a vizsgálati időszakot követően emelkedtek, azt kifogásolják, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy ez az emelkedés a nyersanyagárak emelkedésének következménye volt, és hogy mindenesetre az ilyen emelkedés nem küszöbölte ki a behozatalok általi alákínálást, amely jelentős mértékű maradt, amint azt az intézmények meg is állapították.

– Értékelés

239. Véleményem szerint az ArcelorMittal és társai érvelésének nem lehet helyt adni.

240. Emlékeztetni kell arra, hogy a kárral való fenyegetés összefüggésében a dömpingelt behozatalok árszintjük ellenére (még) nem okoztak kárt az uniós gazdasági ágazatnak.

241. Az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének c) pontja megköveteli az intézményektől, hogy vizsgálják meg, „hogy az importtermékek olyan áron érkeznek-e, amely jelentős mértékben leszorítja az árakat, vagy jelentős mértékben megakadályozza azt az áremelkedést, amely egyébként bekövetkezett volna, és amely feltehetőleg növelte volna a további behozatal iránti igényt”.

242. Az e cikkben említett további behozatalt tehát olyan árszint kell hogy jellemezze, hogy az uniós gazdasági ágazat árai jelentős mértékben nyomottak legyenek, vagy azokat ne lehessen jelentős mértékben emelni, aminek következtében további behozatal iránti igény lesz várható.

243. Ezzel összefüggésben megjegyzem, hogy az ArcelorMittal és társai elismerik, hogy mind a Kínából származó behozatalok árai, mind az uniós gazdasági ágazat árai emelkedtek a vizsgálati időszakot követően, azonban úgy vélik, hogy az uniós gazdasági ágazat árai mindazonáltal nyomottak voltak, mivel e gazdasági ágazat nyereségessége jelentősen csökkent.

244. Ez az érvelés a Bíróságot a tények újraértékelésére kéri fel, ami a fellebbezési eljárásban nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.

245. Egyébiránt az ArcelorMittal és társai által hangsúlyozott azon körülmény, hogy az árak vizsgálati időszakot követő időszakban történő emelkedése ellenére fennmaradt a Kínából származó behozatalok általi alákínálás, együtt jár azzal a ténnyel, hogy e behozatalokra az uniós gazdasági ágazat által kínált áraknál alacsonyabb árakon kerül sor. Ez a körülmény, ráadásul amikor az árkülönbség csökkent, és a kárral való fenyegetés vizsgálatáról van szó, önmagában nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a jövőre vonatkozó elemzés keretében, amelyet a harmadik, az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése második albekezdésének c) pontjában szereplő tényezőre tekintettel le kell folytatni, valószínű, hogy további behozatal fog érkezni az uniós piacra, olyan árszinten, amely jelentős mértékben leszorítja az uniós gazdasági ágazat árait vagy jelentős mértékben akadályozza e gazdasági ágazatot abban, hogy árait emelje.

246. Ezenfelül pusztán a megtámadott ítélet 88. és 90. pontjának olvasata alapján nyilvánvaló, hogy a Törvényszék nem „hagyta figyelmen kívül” a Tanács azon magyarázatát, amely szerint a Kínából származó behozatalok árának növekedése a nyersanyagok árnövekedésének következménye. Még azt feltételezve is, hogy ez a helyzet, a Törvényszék a megtámadott ítélet 90. pontjában elutasította annak lehetőségét, hogy ez a körülmény a jelen esetben (vagyis figyelembe véve a Kínából származó behozatalok árának és az uniós gazdasági ágazat árainak megállapított emelkedését) alátámaszthatná a Bizottság azon következtetését, amely szerint a Kínából származó behozatalok „nagyon alacsony” árszintje negatív hatást gyakorolt az uniós gazdasági ágazat áraira.

247. Az ArcelorMittal és társai állításával ellentétben a Törvényszék véleményem szerint nem helyettesítette az intézmények értékelését a sajátjával. A Törvényszék a fenti 63. és 67. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően megvizsgálta, hogy az intézmények által felhasznált, a vizsgálati időszak utáni gazdasági adatok alátámasztják-e a Bizottság által az ideiglenes rendeletben megfogalmazott feltételezéseket, amelyeket a Tanács a szóban forgó adatok ellenére a vitatott rendeletben megerősített.

248. Az ilyen bírósági felülvizsgálat még inkább indokolt azon jövőre vonatkozó jellegű vizsgálatra tekintettel, amelyet az intézményeknek az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdése szerinti kárral való fenyegetés fennállásának megállapítása keretében el kell végezniük.

249. Ennélfogva azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el az ArcelorMittal és társai azon kifogásait, amelyek a Törvényszék által az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének második albekezdésében szereplő harmadik tényező vizsgálatát illetően állítólag elkövetett téves jogalkalmazásra vonatkoznak.

250. Ezen indokok összességére tekintettel javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el a Tanács fellebbezésének harmadik jogalapját, valamint az ArcelorMittal és társai fellebbezésének második jogalapját és harmadik jogalapja második részét, amelyek az alaprendelet 3. cikke (9) bekezdésének és 6. cikke (1) bekezdésének téves értelmezésén és a kárral való fenyegetésre vonatkozó tényezők vizsgálatát érintő hibákon alapulnak.

D – *A Tanács fellebbezésének negyedik jogalapjáról, amely azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor az intézmények gazdasági tényezőkre vonatkozó értékelését a sajátjával helyettesítette*

1. A felek érveinek összefoglalása

251. A Tanács, amelyet az Olasz Köztársaság támogat, azt állítja, hogy az uniós gazdasági ágazat helyzetének vizsgálata és az ezt követő, a kárral való fenyegetés fennállására vonatkozó elemzés összetett és gazdasági jellegű. Következésképpen az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Törvényszék az általa végzett bírósági felülvizsgálat során nem helyettesítheti az uniós intézmények összetett gazdasági tényezőkre vonatkozó értékelését a saját értékelésével. A megtámadott ítéletben a Törvényszék mégis ezt tette, amikor szelektíven értelmezte a bizonyítékokat, eltérő súlyt tulajdonított bizonyos tényeknek és figyelmen kívül hagyott a vitatott rendeletben szereplő bizonyos más megállapításokat. A Törvényszék tehát a Tanács és az Olasz Köztársaság szerint túllépte a hatáskörét.

252. A Hubei emlékeztet többek között arra, hogy még ha az intézmények széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek is az összetett ténybeli és gazdasági értékelések elvégzése tekintetében, nem mentesülnek a bírósági felülvizsgálat alól.

2. Elemzés

253. Amint azt a jelen indítványban már több alkalommal megállapításra került, a felülvizsgálat, amelyet a Törvényszéknek a gazdasági adatoknak az intézmények által a dömpingellenes intézkedések keretében végrehajtott vizsgálatára vonatkozóan végeznie kell, kiterjed a gazdasági jellegű adatok intézmények általi értelmezésére, ami magában foglalja az intézmények által elfogadott bizonyítékok pontosságának, megbízhatóságának és koherenciájának vizsgálatát, valamint annak ellenőrzését is, hogy e bizonyítékok az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő releváns adatok teljes körét képezik-e, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket.

254. A Tanács fellebbezésében felhozott jelen – rendkívül általánosan megfogalmazott – jogalap eredményessége véleményem szerint alapvetően az előző jogalapok eredményességétől függ. E jogalap végső soron egybeesik a fellebbezők által a Törvényszéknek az uniós gazdasági ágazat sebezhető állapotának vizsgálatára, valamint az alaprendelet 3. cikkének (9) bekezdése szerinti kárral való fenyegetés megállapítását lehetővé tevő tényezőkre vonatkozó értékeléseivel szemben részletesebben kifejtett állításokkal.

255. Mivel véleményem szerint e jogalapoknak nem lehet helyt adni, javaslom a Tanács fellebbezése negyedik jogalapjának elutasítását is.

256. Következésképpen, mivel véleményem szerint a fellebbezésekben hivatkozott valamennyi jogalapot el kell utasítani, javaslom a fellebbezések teljes egészében történő elutasítását.

VII – **A költségekről**

257. A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

258. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

259. A Bíróság eljárási szabályzata 140. cikkének (1) bekezdésével összhangban az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

260. Mivel a Hubei kérte, hogy a Bíróság a Tanácsot és az ArcelorMittalt és társait kötelezze a költségek viselésére, és véleményem szerint a Bíróságnak meg kell állapítania, hogy a fellebbezők pervesztesek lettek, azt javaslom, hogy a Bíróság a fellebbezőket kötelezze a saját költségeik, valamint a Hubei részéről felmerült költségek viselésére.

261. A Bizottság és az Olasz Köztársaság mint beavatkozók maguk viselik a saját költségeiket.

VIII – **Végkövetkeztetések**

262. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság az alábbiak szerint határozzon:

– a fellebbezéseket elutasítja;

– az Európai Unió Tanácsát és az ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a. s.-t és társait kötelezi a költségek viselésére;

– az Európai Bizottság és az Olasz Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.